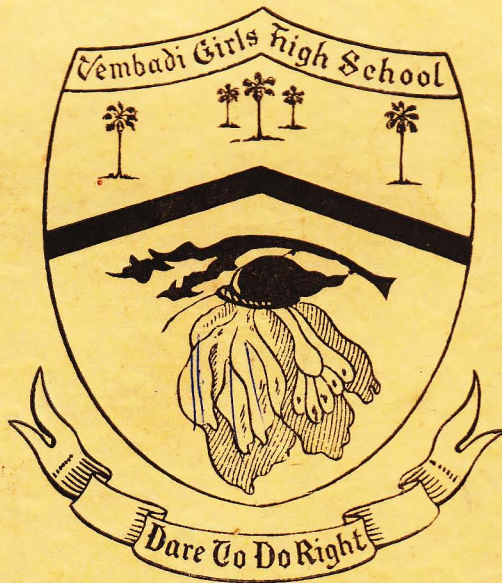

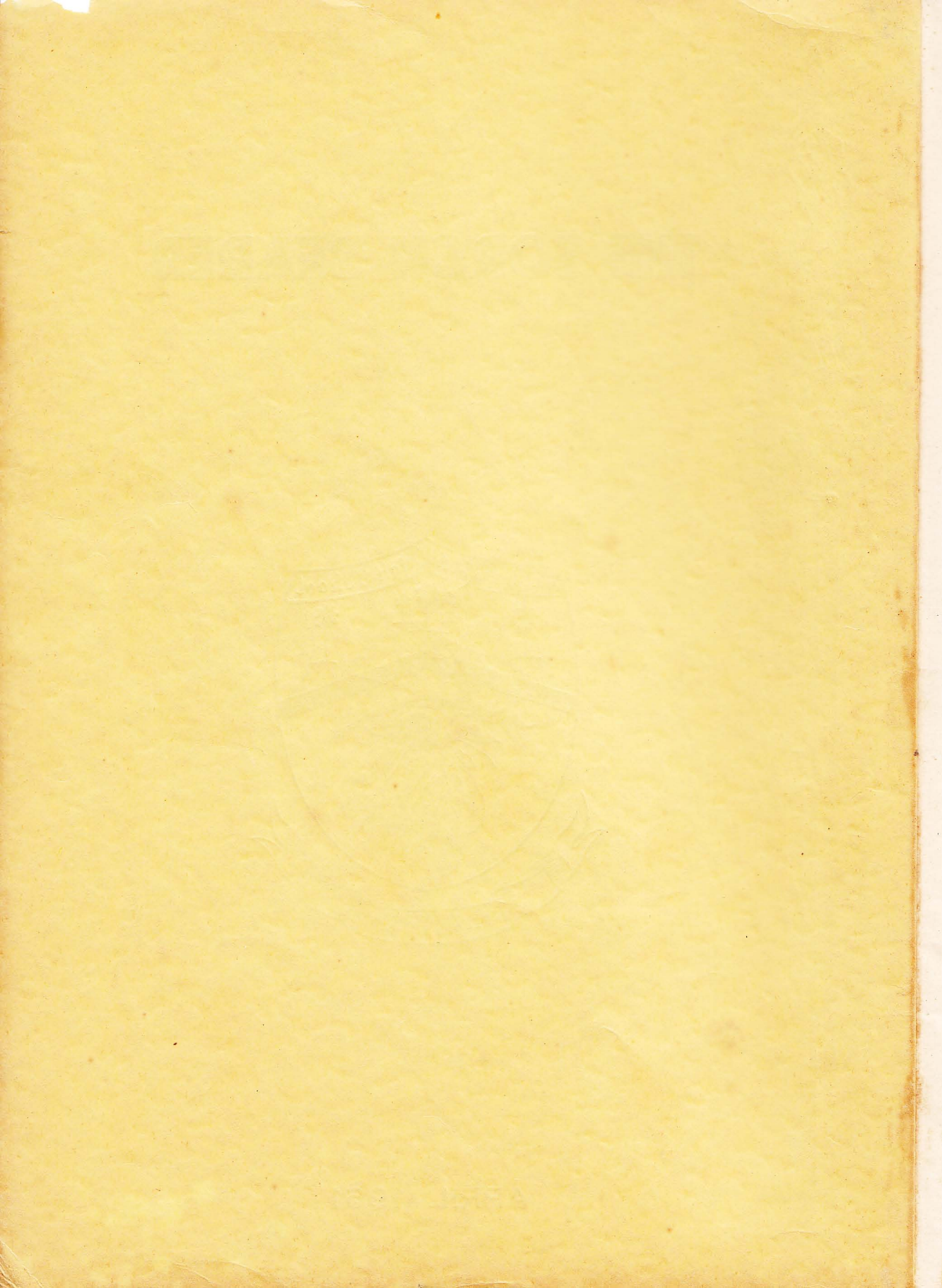
Gyanam . . .
H

THE TORCH BEARER

APRIL 1961

A Prayer of St. Francis

Lord make me an instrument
of thy peace,

Where there is hatred let me
sow love,

Where there is sadness let
me sow joy.

© Divine Master,

Grant that I may not so
Much seek to be consoled,
as to console;

To be understood, as to
understand;

To be loved, as to love.

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

My Father of St. Francis

EDITORIAL

The Year 1960 has had few, if not, no parallels in the history of the Modern World. For the past ten years, relations between Russia and the democratic powers have been marked by a tension which has come to be described as "cold war." A complete change in the attitude of the nations is necessary, if they want to prevent this tension developing into an international conflagration. The world has realised that instead of building peace from the summit downwards, the nations should set about building peace from the base upwards. The economic development of the low income countries is far more important to most of the peoples in the world, than the issues that consume weeks of high level discussions at meetings of Foreign Ministers and Chiefs of States.

The chief problems that engage our immediate attention in our own country are the implementation of the Official Language Act—while preserving the rights of the minorities; the establishment of a National System of Education—without sacrificing any richness of diversity; and the doing away with the existing press monopolies—without substituting governmental control in their stead. The Official Language Act was passed in 1956. With the enactment of this Act, our country was threatened by a communal conflagration. Two years latter, the late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike presented the Tamil Language (Special Provisions) Bill. The present Parliament, declaring that it was following the policy of the late Premier, passed the Language of the Courts Act. The Tamil speaking peoples of this country regard these Acts as injustice perpetrated on them by the government in power.

The government has realised the evils of the existence of press monopolies. But in trying to discover a remedy for this, they have attempted to gag the Press. The free press all over the world has criticised this move and the views of the British and Indian Commissions on the control of the press cannot be ignored. Only dictators have need for a servile press!

The provision of a National System of Education is indeed the responsibility of the State. But a democratic government cannot afford to forget that unity does not necessarily imply uniformity. No government can hope to develop the economy of a country and maintain peace and order, unless it has the support of all its peoples—whether they belong to the majority or minority communities. It is therefore the hope of every civic minded 'Ceylonese' that the rifts that have been created during recent years by conflicts over Language and Education, will be bridged by a wise and fair policy—that is not tarnished by racial or communal bitterness.

Changes in the political arena, have had their repercussions on our schools too. During the early part of this year we have been pressed for more and more new admissions than usual; and Vembadi is fast becoming the largest girls' School in the North! Although the strain of trying to cope with such large numbers with limited accommodation is beginning to tell on us, we do hope that we will still be able to maintain the old standards on which we have prided ourselves for so many decades.

We acknowledge with thanks all the periodicals and magazines received during the year.

EASTER JOY

(Life—death—a new creation)

Heracleitus the great Greek Philosopher being strongly impressed by the impermanence of all things summed up his philosophy in the aphorism "all things flow." He said that a man could not step into the same stream twice because much water would have flown over the very spot where he had put his foot in a moment ago. Not only rivers and mountains, but all living things are subject to change.

One of the characteristic features of a living organism is that it grows and reproduces; it takes in good material and builds that material into the substance of its own body; it reacts to changes in its environment. This round of change goes on till finally death and decay overtakes all living organisms. The changeableness of nature around us is a reminder that life is uncertain but death is a certainty.

What a waste of talent, energy and time if all life were to end with death? All man's striving and yearning would be in vain if life's span was just merely the three score years and ten. But the Biologists have told us that the simplest living things are potentially immortal. An amoeba does not die of old age. It grows progressively until it reaches a certain size; then it divides into two and both parts continue to grow. There is no death of protoplasm, unless some accident happens such as the individual being dried up in case of a drought or eaten by a large creature. The higher forms of animals including man pay for their specialization by becoming mortal. The specialized cells wear out and are not replaced. Some scientists say that "Man can only gain immortality through his descendants." The generations of men and women as they pass away are yet reborn and live again in their children. Is that then sufficient reason for all man's striving? Does it then follow that we have to strive as hard as we are able to and leave the rest to be carried on by our children? But what a poor consolation that is for those who die without descendants? And what about the numerous children who die even before they enter the prime of life?

On the other hand the Hindu believes that when he dies he is reborn into the world. He comes back into this world of nature in another form—may be as a better fitted human being, may be as an animal. It all depends on the nature and quality of his previous existence. He is reborn over and over into this world till eventually he attains salvation and becomes identified with the Supreme Being.

Similarly the Buddhist also believes that men are reborn into the world—the birth being governed by a law of cause and effect. "What action he performs, that he procures for himself, obtaining the fruit of his action, he comes again to this world of action."

But for the Christian there is the hope of the Resurrection. The Christian believes that he would be resurrected as a new creation in Christ. This may seem incredible to many. Is it scientifically possible you may ask?

The Biologists tell us that all known living matter is protein in nature and the simplest forms of life are the viruses. The viruses can be changed into apparently manimate crystals and then changed back into living forms. A study of this very elementary form of life reveals that the gap between living and non-living matter is not so great as was once believed.

T. H. Huxley once wrote: "The mysteries of the church are child's play compared to the mysteries of nature. Virgin procreation and resuscitation from apparent death are ordinary phenomena for the naturalist."

In other words we are coming to understand more and more that the Resurrection of Jesus itself was not just a violent overturning of the ordinary course of events and a complete break with natural processes. The Resurrection was a fact of nature. Jesus Himself said: "Except a grain of wheat fall into the earth and die, it abideth by itself alone; but if it die, it beareth much fruit."

(John 12: 24)

Those who know God in nature should not find it hard to accept the miracle of the

Resurrection among the myriad others. Sometimes we forget that the most striking argument of all is that the Resurrection was just what you would have expected to happen. For was not the Resurrection of Jesus—The Son of God? The real mystery would have been if he had not been raised from the dead. The Resurrection does not demand of our minds a leap over a terrific obstacle to faith. The strongest evidence for the Resurrection is the empty tomb itself.

The hope of the Resurrection and the everlasting life is the greatest joy and mes-

sage of Easter. Jesus has promised that Resurrection life to every believer,

"I am the Resurrection, and the life; he that believeth on me, though he die, yet shall he live." (John 11: 2)

So all our striving and effort is not in vain—Life is not simply a pebble thrown into a pool of water—then a splash—a bubble, and then no more. Life is rather like an Egg which brings forth yet another new creature.

Rev. D. K. Wilson.

PRINCIPAL'S NOTES AND REPORT

I was away during the end of last year and the beginning of 1960 and returned just in time to cast my vote at the first general elections of this year. I had a very pleasant and fruitful stay in Geneva at the Ecumenical Institute and on the return journey I visited Greece, Jordan and Israel. I spent the Christmas of 1959 with a German family at Frankfurt and then went on to spend new year in West Berlin. We were at an Evangelical Academy at Wausee, the last suburb of West Berlin, the next being Potsdam which is in East Germany. We were allowed to cross the barrier into East Berlin and walk down the Stalin Avenue which was built by the Russians.

Switzerland in autumn and winter is very different from the Switzerland of summer. The air is cold and pure and you feel completely refreshed and invigorated. The autumn tints make the landscape beautiful but the snow covered landscape of winter is undescribably lovely. Often in winter it was cold and snow covered and yet at certain times it was clear and bright and sunny. It was quite a novel experience to walk on roads covered with snow. A large number of visitors come to Switzerland in winter, and it is common sight to see young and old skiing out on the mountain sides, or skating on the frozen waters.

I left Switzerland on the 17th of February. It had been raining and snowing for three days successively and Geneva was gloomy with slush and snow everywhere,

but by late evening I was in Athens where it was quite warm. The Y.W.C.A. of Athens is in a crowded street and I could see bright shop signs from my window.

Athens was glorious, one could spend hours and hours walking on the hill of the Acropolis or sitting by the deep blue waters of the Aegean Sea at Cape Sunion. The museums and the art galleries, the Stadium at Olympia and the ruins at Corinth, brought home to one the greatness of the contribution made by Greece to the art and architecture of the world. It was festival time and at nights I used to go to the festival grounds and watch the children and the adults making merry.

In Jordan, I stayed five days. From Athens to Jordan was like taking a step back into 2000 years of history. For, walking along the paved narrow streets of the Old Jerusalem, or going through the Damascus gate or the St. Stephen's gate and seeing the donkeys with their packs and burdens, one felt that this was the city, on the roads of which Jesus Christ and his disciples walked. My main interest was to visit the Holy Places—Jerusalem, Bethlehem, Samaria, Jericho, the River Jordan and the Dead Sea. Going from place to place one could reconstruct the life in Biblical times, for the landscape is more or less the same, barren and reddish and the tempo of the life of the people also seems the same. It was a thrilling and inspiring experience to visit Bethlehem and the Church of the Holy Na-

tivity or to follow the Friday procession of the Stations of the Cross to the Church of the Holy Sepulchre. Walking in the cool of the evening in the Garden of Gethsemane, amid the olive trees which the Priest will tell you are the very ones that stood there in the time of Our Lord, is an unforgettable experience. The climb to the top of Mount Olives is not difficult but as you go up you realise that you are walking on a path which was familiar to Jesus Christ.

Moving into Israel from Jordan was an experience in itself. The Mandelbaum gate controlled the exit and the entrance between the two countries—Jordan and Israel, which were in a state of war with each other. I got my exit papers passed at the Jordan barrier and then I walked about 25 yards with an Arab porter carrying my luggage. At a point about twenty yards from the Jordan barrier, he put my bags down and instructed me to walk ahead another twenty five yards to the Israel barrier which he pointed out to me. He told me not to worry about my own safety or my luggage because I was being watched by the barrier police of two countries. Feeling very wretchedly small, I walked the remaining twenty five yards and reached Israel safely.

Israel is a country full of life and vigour. The Jews in the few years of their country's existence have worked very hard. Agriculture and farming was the spearhead of their advance and through the kibbutzim or collective farms which they set up all over the country, the young men and women who came out from Europe, Asia and America to settle down in the kibbutzim have made the desert blossom as a rose. It really did one's heart good to see the water sprinklers everywhere, and the agricultural progress this little country of Israel has made, although the rainfall is less than 25" a year.

I visited a number of schools and met children of all ages and types. The Jewish State of Israel has developed their school system into a very efficient and workable system, using the best from the European countries, but adapting everything to suit the needs of their own country. Hebrew is the medium of instruction though many languages both European and Asian are taught. Children are all given a practical

training either in agriculture or in some other technical branch. All girls and boys have to do two years of military service after high school. No one is exempt from this compulsory military service and it is after completing these two years that girls and boys go into the University.

The Jewish children always think of themselves as Asian, and they are greatly interested in visitors from Asia. I remember my first day in Israel, walking out along the streets of Jerusalem. It was the time when the children and adults were preparing for the Purim festival which was held yearly in commemoration of Queen Esther freeing the Jews from the hands of Haman in the time of King Ahasuerus. During this festival everyone wears fancy costume. The children, thinking I was a Purim began to gather round me and they wouldn't go till I explained that the saree was my own costume and I had to demonstrate the wrapping of a saree to a eager crowd of girls, boys, women and men too.

Everyone is friendly and busy in Israel. Women are in the forefront of everything, taking their full share in the progress and advance of their country. They are the leaders and the organisers, but every project the womens organisations took up, they made it a success because they worked loyally and selflessly for their country. I left Israel, surrounded by smiling faces of teachers who had come to the air port, to see me off and the age long Jewish word of greeting and farewell "Shalom Shalom"—May God be with you ringing in my ears.

Numbers. The average number on roll for 1960 was 1157, we have begun 1961 with 1350. Though we did not mean to increase the number, yet circumstances were such that there was no alternative. I do hope that during the course of this year, we can lessen this number for we really have no accommodation to divide the classes any further.

Activities. Sports and athletics, P. T. and netball play a very important part in the life of the school. The Lower School Sports meet was held in March and the Upper School Sports meet in June. We are very grateful to Dr. and Mrs. Kanagaratnam and to Dr. and Mrs. H. W. Thambiah for

encouraging us with their presence at the meets. Our girls did well in the Inter-School Sports Meet, winning the Relay Cup and coming a close second to Chundikuli Girls' College, who were the winners. We participated in the P. T. Competition organised by the Education Department and the netball tournament organised by the Girls' Schools Sports Association.

A Tamil social play was acted by the students in August. The teachers and the girls worked very hard to make the play a great success. Our girls have taken part in Radio Ceylon, Do You Know, Spelling and Venba competitions. Uma Ramalingam did very well to secure first place in the Venba competition. As in previous years, the Junior and Senior teams did very well in the singing competition organised by the Northern Province Teachers' Association. Guides and Brownies continue to function. The Literary Associations, Science Association and the H. S. C. Union are fulfilling a great need in that they cater to the extra curricular interests of the girls. The H.S.C. Union had their annual dinner in October and we were happy and honoured to have Mr. and Mrs. R. Coomarasamy as our chief guests. The H. S. C. girls went on an excursion to the Eastern Province, the Gal Oya Valley and the Yala National Reserve.

Results. The Examination results in Departmental Examinations during this period has been very good. Sixty two have during the year completed requirements for the Senior School Certificate Examination and seven have entered the University of Ceylon in 1960. Many of our girls have gone to Madras to proceed with their studies. In the J. S. C. and Std. V. Examinations conducted by the Northern Province Teachers' Association, our girls have done well. Many of our girls have also passed Music examinations conducted by the Trinity College of Music and the North Ceylon Oriental Music Society.

Staff. We did not have very many changes during the period under review. Miss A. Kandiah from Nallur Training College joined the staff in January. Miss S. Tharmalingam who had a years' training at the Y. M. C. A. College at Saidapet joined the staff in February. The strength of the Upper School Staff was increased by the

addition of Miss S. Gunanayagam B. A. (London) and Miss P. Gunaratnam B. Sc. (Madras) who were appointed to the staff in January. Miss S. Kumaranayagam who was our Zoology teacher left us in April to be nearer home. In May Miss R. Samuel who had such long connections with the school both as an old girl and as a teacher left us to go to Canada to be married. Our good wishes will always be with her. At the beginning of the second term, two of our old girls Miss I. Chinniah and Miss P. Vyramuttu came back to the staff after having completed their course of studies at the University. Miss G. Sivasubramaniam and Miss S. Nalliah also joined the staff in May to take the higher Tamil and higher Chemistry. Mrs. Niles of the Primary Department who was away for a year came back again in September.

The staff in charge of the music and singing of the school has also been strengthened. Miss P. Param who was away in Madras for two years came back in May with a first class in her M. A. (Vocal) Examination. Our heartiest congratulations to her. We are also very grateful to Mrs. Sathiabama Rajalingam for the great service she rendered the school when Miss Param was away. Miss Sheela Moorthy came in January to take Piano pupils and by her enthusiasm and concern for her pupils won great esteem. Miss Thomas our Vice-Principal was away from school in September. We do hope she will come back with renewed strength to carry on her task in the school. My remarks will not be complete without my sincere thanks to every member of staff who gave unstintingly her whole hearted co-operation to the work of the school.

Vembadi was founded in 1836 as such we ought to celebrate our 125th anniversary. We started planning for it, but with all the changes and strangeness of the last month of 1960, we went no further with the planning. The tone and tradition of a school will be changed by a change in management, and with the Director taking over most of the schools, this is bound to happen. We hope it will be for the good, because a uniform and national system could be established. There are however a number of

question marks which only time and circumstances can answer, not the education experts. Does Ceylon really want a uniform system? Isn't there the danger of damping individuality and originality and producing not loyal citizens, but automatons? Are

we right in forcing a pattern of Education framed by the majority on everyone without allowing parents and individuals the choice. We in Ceylon have got used to certain ideals of individual freedom and it will be very difficult for us to give these up.

IMPRESSIONS OF MY STAY ABROAD.

I am very happy to be able to send you this article from Switzerland—a holiday land and 'The Playground of Europe'. But I feel that first I should give you an account of my experiences, from the time I left the Island in August.

My voyage in the war-time ship, 'Strathaird' was quite a pleasant one, meeting different people, bound for different lands. There were several Ceylonese students proceeding either to the United Kingdom or to the United States, for higher studies. Quite a number of Australians were bound for the U. K. on a holiday with their kith and kin. Many Indian Students and Graduates of Indian Universities were off either to Canada or to the U. K. or to the U. S. A. to specialise in various fields or on appointment as professors to some colleges, or for diplomatic service. A few Eurasians were also leaving India (for good) in search of jobs in other parts of the world. It was very interesting meeting all these folk, and sharing their experiences and views, while the ship was pacing at its own speed, irrespective of the feelings of its passengers. The monotony of the length of the journey was relieved, when we were able to go out sight-seeing at the various ports of call. Bombay—The gateway to India, with its neat modern harbour, the Taj mahal hotel, and other such numerous magnificent buildings, was worth visiting. Aden, the duty free port, was an attraction to all the passengers, who did their first shopping, there passing through the Marine Drive to the crater and to the shopping centre and back, through the Main Pass, to the Prince of Wales Pier, by the side of which the ship was berthed. The stop at Suez was interesting too, for many of us were privileged to join in a quick trip to Cairo, where we saw the fascinating museum of Egyptian Antiquities, the Pyramids of Giza, the famous Sphinx, and the Citadel with its grand Mosque. The ship picked us up at Port

Said, from where we entered the Mediterranean Sea. After a long spell of unbearable heat of the Red Sea, here we were getting the cool breeze of the Mediterranean. Stops at Naples and Marseilles were equally appreciated, and at the end of a long twenty four day voyage, we reached London on the last day of the month.

My short stay in England was a busy and exciting one. I had the privilege of visiting a few places of interest, and a good many old friends. St. Paul's Cathedral with its gilded cross gleaming in the sky, Buckingham Palace the home of Britain's kings and queens—a greyish white rectangular building, topped by the Sovereigns Standard, and guarded by scarlet coated sentinals, are among the spots that attract the tourists. The Tower of London, which was once a palace, a fortress, a prison, and the Royal Mint, draws great crowds who come to see not only the Bloody Tower and the Traitors' Gate, but also the famous Crown jewels that are on exhibition. I did not miss the majestic and awesome Westminster Abbey, the crowning place of Britain's sovereigns, and the resting place of many monarchs, poets, statesmen and musicians. Madame Tussaud's wax-works are so wonderfully life-like and natural, that many a visitor wonders at the unreturned smile of recognition from each and everyone of them.

A very touching experience, was, my meeting Mrs. A. W. Gringley (nee Scowcroft) after about thirteen years, in her neatly and daintily furnished "Serendib". I was very moved by the same old affectionate way she welcomed me in spite of the fact that she was rather ill then. I could see the loving and undiminished interest and concern she had for her school and her Old Girls, when she so tenderly inquired about each and every one she knew, when she was in Vembadi. She sends all of them, her sincere love and regards. It was also a

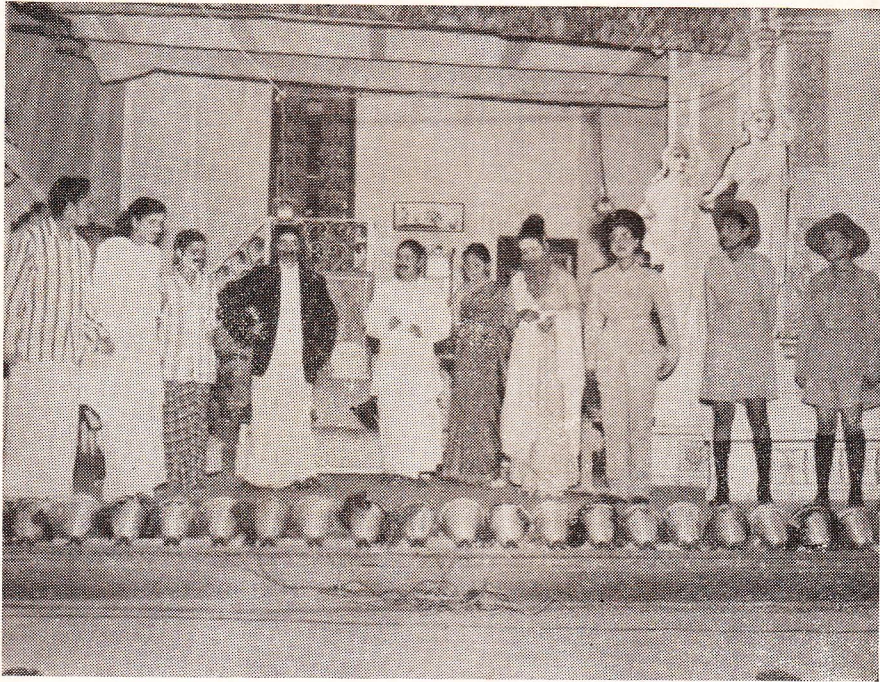
மு... மு... முடியாது, முடியவே முடியாது

“ப்ரேமையில் இன்பமே.....”

“ உங்கள் புது சாகித்தியம் மிக அற்புதமாக இருக்கிறது ”

“ ஏய் தாடி ! என்ன வேடிக்கை பண்ணுகிறாய் ? ”

great pleasure for me to have spent an afternoon, with Miss Dore, walking through Kensington Gardens and giving her news of Vembadi, Point Pedro, Puttur, and all her friends in Jaffna. I am sorry I could not visit her, in her home in Cardiff. Miss Dore also sends her love to Vembadi old girls, and all her friends in Jaffna.

Miss Mary Barker took me on a very interesting up-stream trip across river Thames, from Westminster Bridge to the Kew Gardens, another delightful spot not only to tourists but also to poets and Scientists. Later I spent two happy days with Miss Barker and her sister Ursula, in her neat little house in Burton-on-Trent. From there they drove me to Stratford, to admire the charm of the English Countryside, where the green trees were turning gold and brown, and the gay coloured flowers were fading off, as sign of the dawn of Autumn. Shakespeare's birth-place was another wonderful place I visited, and was fascinated by the performance of "Winter's Tale", as I sat in the century old Shakespeare Memorial Theatre, in Stratford-on-Avon.

My next trip was to Scotland, at the invitation of a pen friend of mine—one Mrs. Effie Ogilvy of Edinburgh. She was kind enough to show me quite a bit of Edinburgh, including the Castle of Mary Queen of Scots, the birth-place of John Knox, and of that of Thomas the Rhymer, the famous Holyrood Palace, the Forth Bridge, etc.

On my way to Switzerland. I enjoyed a two-day visit to Holland, the land of windmills and tulips. As the weather was not too kind here, I am sorry I could not see much of Holland, except the amazingly fine model of The Hague, so skillfully done and exhibited as 'Madurodam', which gave the visitors a very good idea of the whole town in its proper setting. One spends only two interesting hours at this spot and is able to imagine one has gone round the whole town, within such a short time.

And now I am in Switzerland, a little republic which claims to be the oldest democracy of all, and is socially and politically among the most advanced nations of the world. Patriotism and mutual tolerance are the bond, which for centuries, have enabled three races to live in harmony, as a model of unity, in this troubled world of

ours. In any part of this country, there will be something out of the ordinary to see, or do. Each district has its own folklore, its colourful festival, its own customs, which differ greatly in character, according to the area in which they live, for each cherishes its typical way of life. Switzerland also is famous for the excellence of her schools, and private colleges, her Universities and Institutes of Science and Art. Its scenic beauty, its numerous mountains, its fascinating parks and lakes, are a source of immense joy to all holiday-makers. Above all Geneva is a lovely town, with its glorious expanse of lake and several international associations.

Situated quite close to the little village of Celigny near Geneva is the Ecumenical Institute 'Bossey' where I am at present. This is a place, which seeks to bring about the meeting, between people of different race, colour, language, and Christian confession. 'Bossey' has held several conferences for Doctors, Nurses, Lawyers, Social workers, Artists, and even journalists, to help them to come together and solve problems, created by the conflicting interest of their daily work and their Faith. Since 1952, Bossey had established a Graduate School for Ecumenical studies for four and a half months, for Ministers, Theological students and Christian teachers. This year there are fifty of us—from twenty-four different countries, eighteen different nationalities and fourteen different confessions of faith—attending this Graduate School. It is undoubtedly a rare privilege meeting people of such varying backgrounds, experience, and different problems, and freely get together as a whole, and in smaller groups, to share one another's point of view, and to understand them and their problems and situations in a more sympathetic way than we did before we met here.

We live in three different blocks—namely, the Chateau—the main block with the lecture hall, the Chapel, dining room, office room, Library and some Living rooms; Petit Bossey and the Farm—all of which stand in seventy acres of farmland just above the lovely Lake of Geneva. Our life together which is more like that of a community is very inspiring and meaningful because of the fact that we live among 'Blue Angels'—a dozen lively, young girls

from different parts of Europe, who have come to Bossey to share in the life of the community, by helping us to keep our living and common rooms clean, serving us at meals, and doing various other small jobs and thus they themselves learn house-keeping, etc. in a Christian atmosphere.

Besides regular lectures by competent Theologians and Philosophers from various universities and churches, discussions on various themes connected with Christian Witness and Bible Study (under the guidance of four efficient Directors) form the main part of our Course. We are greatly benefited by the evening programme we hold weekly. Within a space of one and a half hours we are taken on an imaginary tour to the various countries represented there, when each representative gives a very comprehensive talk on his or her country, supplemented with slides. A visit to the Headquarters of the World Council of Churches in Geneva once a fortnight, is another instructive item on our programme, when we are made acquainted with the work of the different departments of the WCC, by the officers working there.

Worship plays a very important part, in our life in Bossey. Members of each Tradition, introduce their own form of service, which is followed by all the students when they take prayers, in our simple Chapel every morning and evening, and at the Sunday Morning Services. Once a fortnight, we meet at the Lord's table as members of one family, when we cannot but get a glimpse of the Unity that transcends all present divisions, and makes us all feel that it is Christ's call to His Church.

Our social evenings add glamour to the programme of the course, when at least twice a term we have special items including party games, dancing, smatches and sketches representing various countries. At the early hours of the 13th of Dec. the glowing light of several candles, and the swell of the sweet song 'Santa Lucia' tells us the sad story of the Swedish matyr Lucia. St. Nicholas's day

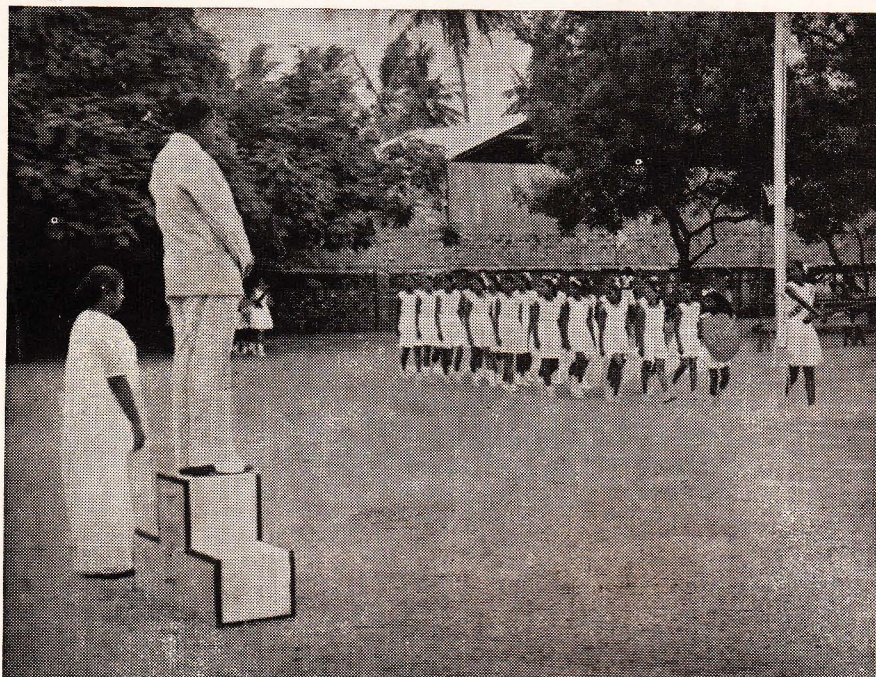
was commemorated on the sixth of December, with a special Greek dinner, served in a gaily decorated hall, followed by the opening of surprise parcels (from St. Nicholas) at another small party. Many of us were quite thrilled to see the Esclade procession which the people of Geneva celebrate annually in memory of their victory over Roman Catholic troops of the Duke of Savoy, in the latter part of the sixteenth century.

Our association with several people outside Bossey had been of tremendous importance too. Meeting the famous Swiss philosopher and theologian Proff. Karl Barth at a short session at Basel one evening, was very useful. He enlightened us for nearly two hours, answering all our questions with great ease and readiness and thus helped many students to solve many problems that were uppermost in their minds. This was followed by a grand reception by the members of the mission at Basel-Queen of the Rhine to the students of the Ecumenical Institute, when they sincerely displayed the warm hearted nature of the people of the town, which is the meeting place of Germans, French, and Swiss, as people of one nation.

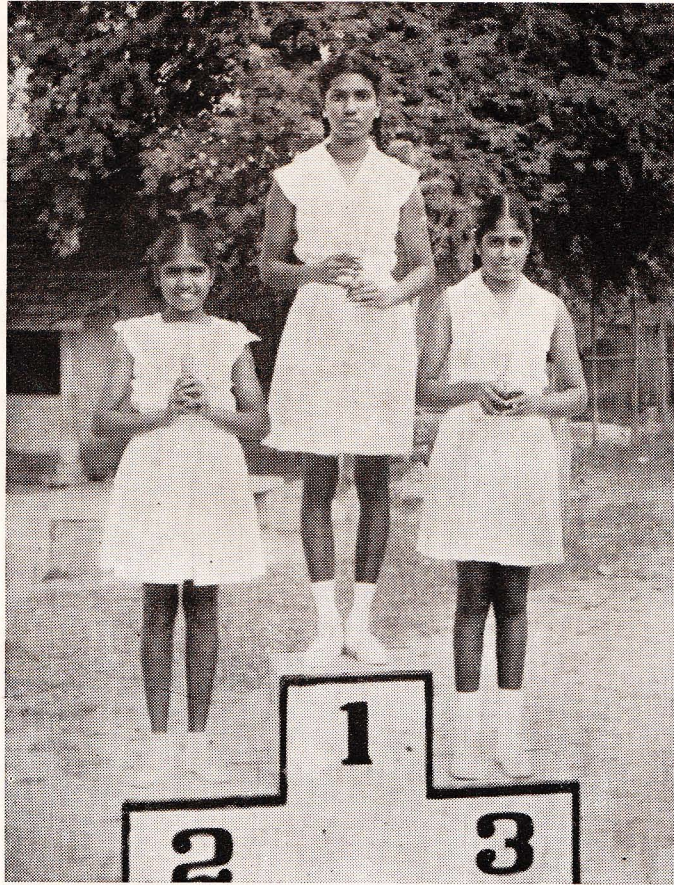
Now we are at the end of the course and though we feel that it could have been a longer one, yet we are grateful to the Directors of the Institute, that within such a short time we had been enriched not only spiritually, but intellectually and socially as well. We feel that when we go back to our respective countries and our respective institutions, we will be able to see the world, with quite a different perspective, as a result of our stay in Bossey.

It is quite tempting to stay on in Geneva and witness the Swiss spring and admire its buds and blossoms of different hues, the beauty of its parks and lakes, but the longing to see the palmy coast of sunny Ceylon, is a stronger temptation to which I yield, and return to the foot of the Vembu tree, which I shall reach in another two weeks.

H. R. THOMAS.

EYES — RIGHT!

CHAMPION ATHLETES

PRIZE DISTRIBUTION

Students Section

THE ROLE OF THE PRESS

Newspapers have become part of our daily life. It is something like our morning cup of coffee—in fact, they go very well together! The thud with which it falls on the verandah awakes us joyfully out of bed. For a while, it holds us captives; it sways us to and fro. What the newspapers say today the nation thinks tomorrow. It is the tail that wags the dog. Newspapers today, can make or mar a nation.

It turns its powerful search-lights on public life and men and women have to function in its pitiless glare of publicity. Frauds are exposed and good deeds commended. Public men have to be on their toes. Newspapers are the country's watchdogs; the secret diplomacy of a recent era is almost impossible today. The common people are well informed through the press. The motives and intentions of national leaders are public knowledge. The people can no longer be clay in the hands of scheming politicians. The world is brought together closely; it becomes a well-knit family. Distance does not count; what happens in Colombo or Copenhagen is known in Jaffna and in Jerusalem almost simultaneously.

The press is also the reflection of public opinion. It is both the ear and the voice of the people; people get information as well as give opinions. The temper of a race or nation can be gauged from the letters to the press. It is therefore essential that the press should function without any hindrance. It should express the joys and sorrows of the people without fear or favour. A famous writer once said that an ideal newspaper should have 'a live editor and a dead proprietor'. The rights of the press are considered the rights of the people.

It is said that newspapers are literature written in a hurry. Many articles and

stories first appear in the newspapers before they are published in book form. Many a writer of repute first 'cut his teeth' in the columns of a newspaper. Newspapers are also a forum for debates. In fact they cater for a variety of interests—politics, sports, science, housecraft, trade and a number of other subjects.

In the more advanced countries of the world there are hundreds of newspapers reflecting almost every shade of opinion. Trade unions, co-operative societies, youth leagues and almost every association publishes its own newspapers.

There are however certain tendencies creeping into the newspaper world that are to be deplored. Certain newspapers are mere vehicles of propaganda. In other cases they serve only the interests of the proprietors. There is also the tendency for the more powerful papers to swallow the smaller ones. We find today a whole chain of newspapers owned and controlled by a few individuals. There is therefore the possibility of a monopoly of the press. It is not a happy development because such newspapers serve and cater to the interests of only these individuals.

In a democratic state the people have a right to know what is going on in the country; since the newspaper is one of the sources through which people get information it is considered to be one of the weapons of democracy. It is therefore essential that newspapers should be free and trustworthy. The newspaper is also a window through which one can see the whole world without the rose-tinted glasses of bias and prejudice.

Rajini Navaratnarajah,
H.S.C. I Sc.

FASHIONS!

Fashions! What is the real meaning of the word 'Fashion'? Well, its rather difficult to find a good definition for it, as it is an unwieldy subject. But if you ask me; I think its just a 'Mania', or if you would rather have it this way—'a stormy whirlpool'. It is a craze that comes over women, when they have plenty of both money and leisure. And once a person falls headlong into this, there is no recovery for her, until she is economically exhausted, or physically worn out and tired.

It is a raving rage, which when it overcomes a person makes her blind to everything else. Sometimes, we find these people in their fashion fever, doing the most eccentric things, which normally level-headed people would hesitate to do. For instance, we find some dyeing their poodles to match their out-fits, and some others living on water and cotton pills, which help to reduce their hunger, and at the same, enable them to maintain their slim figures.

I can only think of one advantage, in this costly and silly business. That is, it points out an easy way to earn money, and provides people with a good job, as long as there are enough crazy, fashion-conscious customers. Moreover, this is one of the few things in which language and communal feelings do not interfere.

Oh dear! What a lot of silly things these people do, just for the sake of appearance. Old crocks going about trying to pretend that they are still in their twenties, and freaks, trying to walk with light springy steps, and failing horribly. I wonder why these pitiable people strain and tire themselves unnecessarily? They only make themselves more wretched and unhappy, though they'll never confess so. And after all, what do they get by doing all this? Just vulgar wolf whistles, and remarks.

Dieting and slimming! Really its pathetic to see some women trying frantically, to cover up their coarse and haggard skins, perm and bob their scanty hair, pluck and arch eye brows and have painted cupid bow lips, when in reality they know how haggard looking, and ugly they are. And one remarkable fact is, we usually find that, it

is the most fashionable people who really find it difficult to maintain figures, while a simple country is more graceful and slim.

Even though they take pains to do all these things; dress up, smile artificially and pose, they forget the simple fact that all this jealousy and hatred which they feel towards others, deprives their faces of the normal pleasant expression, making it uglier. So what is it that they get for all this labour?

And when we think carefully of this matter, we dont find anything extraordinary or new about fashions. It is just a circle, where old styles are repeated over and over again at different periods. For example, in our grandmothers' days, rich Indian silks were the main craze. Later under the influence of Western rule, it changed from heavy silks, to light georgettes and chiffons. Then for some time it was cotton, and now we find that the present trend is for Indian silks again.

It is the same thing with blouses. First it was cholis with long sleeves, then later, sleeveless ones, and again we find that sleeves have once again begun to grow, 'elbow sleeves' being the craze now. Again take the fashionable 'coorg' style of wearing the saree. Dont the rural women of Jaffna wear their saree somewhat this way? The resemblance between 'coorg' and the 'kuruku katu' is remarkable indeed!!! It is the same with jewels, the heavy traditional pieces which faded away before the airy fairy heady ones, have now once again come back. The same thing is repeated in the matter of figures and coiffeurs. The early Romans preferred heavy rounded figures, then towards the beginning of the twentieth century it changed for slim, boyish figures, and now once more the present trend is for curvaceous figures.

Thus in whatever way we may look at 'fashion' we find that it is a revolving wheel. So to waste money to keep up with it, is not very advisable. Women should learn to dress decently and sensibly. They should dress in such a way as to make themselves

look nice. Doing eccentric things will only make them look fools. A clean and healthy life will improve our looks, and beautiful thoughts will give us a happy face. What more could a woman want? So is it worth

while to get fashion fever, which ends where it started, and never takes us any further?

Uma Ramalingam,
H.S.C. II Arts.

REFLECTIONS ON LEAVING SCHOOL

Yes, I am leaving school after an uninterrupted stay of ten years and my thoughts linger painfully over incidents big and small which made my life at school worth living. I entered the school a decade ago as a mere kid of six years and now I am bidding farewell to the little world of mine as a grown up girl, and entering the threshold of womanhood with the picture of a pleasant future, spread before me. Yet I feel sad. If I had imagined this a couple of years back, I would have laughed at the idea as silly and incredible. But now the gates are open to allow me to go out into society—for which I longed years and years together—the overwhelming feeling I have—the feeling that chokes me, is sadness. It might be inexplicable, yet it is true.

To be frank at least now, I never liked school. The vigorous implementation of gruelling discipline and the imposition of restrictions to one's natural desires are the things I hated and hated from the bottom of my heart, and no wonder the school looked to me to be an alternate prison or an academic concentration camp. I could still remember vividly, years back when I was in the middle school where restrictions were most, how I yearned and pined in vain to be away from school—away from irksome checks on me—to be a free bird, free to do anything I liked.

But now such feelings look to be silly and unimportant. Only the happy memories linger on in my mind. The good-hearted tyranny of the principal and the well-intended reprimand of the teachers and warden which at times brought tears in my eyes, have lost their severity and harshness as I could now read their real intentions. The high ideals and the lofty principles which

they taught at school have become my life's guiding light. The petty quarrels and arguments which I have had with my class mates and friends, which appeared at that time as battles of life and death with all the agony and heart burnings, now look to be things of joy and happiness which sweeten the happy memories of school life. Oh! heaven! how I regret to quit the school of which I have become an integral part. The spacious library lined with huge volumes, the row of class rooms where noise always reigned—all show one familiar face and seem to be calling me back to their bosom. The bright smile and pleasant manners of the teachers and the sincerity of purpose and the severe appearance of the principal has made a deep impression in my innermind. They attract me to-day more than they ever did.

Oh! how I remember with pride and relief the moment when all the teachers and students mobbed around me and congratulated me on having broken the record in a hundred yard's race. I could still remember the days when my friends and I cunningly escaped from the vigilance of our warden and went to shops across the street to buy sweets and biscuits. To-day I am free to go anywhere and buy anything but the joy we had on the foundation of fear is not there. Gone are the days when life was but a play, and serious problems confront us when we once emerge out of the school. But I walk out with the confidence that the morals and principles that the school insisted on, will guide me on in the long drawn out struggle in life.

Indradevy Thambiayah,
H.S.C. I Sc.

ELEMENTS RECENTLY DISCOVERED

Those 'elements' escaping Newlands octaves or Mendeleef's periodic table are of great prominence in the life of the Vembadi girls. In general they are a night mare and head-ache to the student body. Here, the budding scientists of H.S.C. have analysed these elements microchemically. This report has been submitted to the Royal College of Chemists for approval.

Benzonium (Bj.)

Discovered in 1955 by Professor Eliezer. Rather alert. Allergic to alcohols and nicotine. Very punctual and noted for its neatness. Takes an immense care of the Physics laboratory properties. Has theatrical talents. Freezing point still under consideration. Boiling point rather high at times and irregular.

Uses:—Useless now!

Rascolium (Ra.)

Discovered in 1958 by the then Dean of the Faculty of Science at Vembadi, Professor Arumugam. It is a radio active element and emits alfa particles at a rather slow speed. 'Quite' clever at netball. Once the girls recorded that it rolled faster than the ball. Further experiments have proved that it can be utilised for higher intelligence services of the radio stations of the U.S. state department. Has intellectual powers. Knowledge ranges from Botany to Applied maths and Western classics to Indian History. Slightly magnetic.

Uses:—Very useful as a 'go-between' of the scientists to the 'head that wears the crown'. In the canteen useful both to the owner and the scientist 'customers'.

Sinnarium (S.T.)

Discovered in 1959 by the efforts of the doctor of philosophy. Scholar. Physically lovely element. Prefers 'solitary confinement'. It exhibits worm like movements when it is in contact or in sight of a black object. 'Poor' mathematician.

Uses:—Of great help to its fellow elements and makes life 'easy' for the scientists.

Somanium (S.M.)

Discovered in 1959 in the lover's lane, Vaddukoddai. The most imposing element known so far. Possesses the sweetest voice known. The crinkling sound would be heard far (obvious).

Uses:—Renders great information to the branch of science.

Nallarium (S.B.)

Discovered in 1960 by our beloved theologist now in Geneva. Spotted near the sandy beaches of Chavakachcheri. The pleasant nature of the element is amiable. Very conscientious. Crying points regular. Quite active.

Uses:—Helpful and understanding.

H.S.C. IInd Year Sc.

A PHANTOM I SAW

Term tests were over—the holidays had begun. My cousins had come to spend the Christmas vacations with us. Great plans were being made for the party which was to be held at our place. Big and small were lending a hand to make the party a success. But my cousins found me a wet blanket as I had taken hold of an interesting detective novel and resented being disturbed by them.

That night my parents had to attend a club Christmas party. It was not a chil-

dren's party, so we had to stay behind. An idea came into my head. I knew my parents would return only at 1 a.m. I decided to read the book till they returned. They left for the party at 7-30 p.m. I spent some time with my cousins singing carols and giving suggestions for the party. It seemed exciting no doubt and I too was now anxious to get into the full swing of the party arrangements. We had dinner, and locked up the house and were about to retire to bed when to my great disappoint-

ment the electricity failed. I was obliged to light the table lamp to read the book. My cousins wondered at my determination and they retired to their beds.

I closed my bedroom door slightly and sat at my table delighted that I could enjoy the book in this solitude and quietness. Yes—I was absorbed in the story—oblivious of the time. It was cold, the weather outside seemed biting, and I could hear the wind moaning. Everything in the house seemed silent and still except for the tick ticking of the clock. It was twelve—midnight—I thought and suddenly a fear seized me when I realised I was alone, I looked up from my book. The whole surroundings seemed eerie and fearful and then “oh! my what that I hear?” A sudden distant sound of approaching bells, clang! clang! clang! in measured rhythm. The blood inside me seemed to chill I closed the book quietly

and dimmed the light. I sat motionless as I heard the sound getting nearer. I could feel my hair standing on its end. It was at my door and then the door opened and what did I see through my misty eyes? Here was a covered headless figure which came pointing at me. I was completely unnerved. The figure spoke something which I could not hear. I froze to my seat, I could hardly scream, I was helpless and I could feel myself getting pale and weak and what happened next I cannot say. When I awoke I saw my parents and cousins standing around me. The fear and shock was still there. I exclaimed that I had seen an apparition, but, no amount of convincing could make me believe that it was Joe my cousin who had come in that form to play a joke on me.

Suvendrini Walton,
Form V Sc.

LEAVES FROM OUR EXCURSION DIARY

Saturday, August 13th 1960

6-35 a.m. The Jaffna Central College bus, just out of the garage, rumbles off on the excursion, with the efficient Mr. Menon at the wheel, and with a party of 35 jolly people, including the Principal, 7 staff members and the Prefect Board. Heaven help us! Hope they wont insist on maintaining discipline here also!

12-37. After 2 short stops at Kilinochchi and Vavuniya for breakfast and coffee, arrive at A'pura for lunch, singing cheerfully and lustily, and receiving puzzled and amused glances from passers-by!

3 p.m. Going round the Maha-Illupullama agricultural farm, and listening interestedly to the explanation given by the officer.

4-30 p.m. A short stop at Habarana for tea. It's really wonderful! The way tins of eatables just vanish into thin air.

6-30 p.m. We reach Polonnaruwa Livestock Experimental Station. All fall

asleep, and the attempt made by some to keep awake also prove fruitless, and their laughter and giggling is hurriedly smothered, when Miss Thambiah flashes her very powerful torch on them.

Sunday, August 14th

4 a.m. Awakened by Uma, who stumbles over us, swearing that he heard somebody calling her. Later her fears are put to an end, when it is discovered that the caller is only the servant women, who had called 'Amma' which Uma had mistaken for her name!

7-30 a.m. After coffee with thick creamy milk and a hearty breakfast of hoppers, start off for the ruins.

8-00 a.m. Sight seeing!

See Parakrama bahu's seven storeyed palace, Nissanka Malla's council hall, and tooth relic temple, Gal potha, Lankatillake vihare, the 2 Siva devales, Parakrama Samudra, Hata and Vate dages, Gal-vihare, Sat Mal pasada and various other buildings and baths.

12-27. Lunch at Research Assistant's bungalow and we start off towards Batt-

caloa. After an enjoyable hour at the Kalkudah beach, we reach Batticaloa at 6-48 p.m. Missed the chance of hearing the singing fish, on account of heavy rain.

Night at Vincent Girls' High School.

Monday, August 15th

7-30 a.m. After breakfast at school, go for a walk and see the Fort and Kallady bridge

8-05 a.m. Leave B'caloa.

10-30 a.m. Noses are powdered at Amparai rest house and after a much needed iced drink, start off to Inginiyagala. Visit to the Senanayake Samudra, power station and Namal Oya irrigation work, with the detail study of the Gal Oya project.

Have the honour of having unknown escorts follow us in cars. Which was it that attracted them most. Our girls or the songs?

2 p.m. Lunch at Amparai Technical College. Seetha—late for lunch. Reason:—being locked up in the bath room for some minutes, and her yells and bangs are answered by a Technical College student, who comes to her rescue, before she is left behind. Vimsy—Appointed Chaperone and given the honourable job of making sure that Seetha does not make a repetition of this again.

After pretending to be interested in the lectures which the students give us, and which are really Greek to us, we scramble in, and are off to the tile Factory.

Night at Amparai Bungalow.

Film show on birth of Gal Oya. Dinner at Nagaratnam's, followed by a sing-song, and to bed at last, after an exhausting day!

Tuesday, August 16th

7 a.m. Breakfast at Nagaratnam's and visit to Gal Oya sugar factory. Oh how I wish I was Vimalasani. She has chummed up with an English man, and her bubbling appreciation of the work done there is rewarded by being offered a post there, much to her amazement,

and our amusement. And someone from that factory wants to know whether she is a graduate.

9 a.m. Leave for Kataragama—our longest run!

12 o'clock. Bus breaks down in the middle of the jungle, 4 miles from Monoragala. Girls go on their own for short Strolls, and Pushparani and Sivapackiam have the privilege of witnessing Miss Thambiah being chased by a hungry cow, much to their horror and bewilderment, and concealed amusement no doubt!

3 p.m. Late lunch at Monoragala, after 3 thrilling hours in the still jungle, only alive with our chatter.

The bus incident has made some girls suddenly pious, and devotional songs are sung.

5-30 p.m. Seeing the Diyaluma falls. A really lovely sight! Irresistable to temptation, Ranji takes a headlong dip in the icy water, fully clothed, and is fished out by Master. A dressing room is constructed hurriedly with bed-sheets, where the shivering and chattering Ranji manages to change.

9-27 p.m. Reach Kataragama—Dinner and bed at the Ramakrishna Mission House.

17th Wednesday

4-30 a.m. An early and refreshing bath at Menike Gange. A group of girls, without any knowledge of time had bathed at 3-30 a.m., all on their own, and rightly receive a bitter dose from Miss Duraiappah.

6-30 a.m. Start climbing Kathiramalai, and come back dead tired but happy, at 10-30 a.m.

1-30 p.m. After an early lunch, start off to Yala.

3 p.m. Arrive at Yala. Go round the park. Are fortunate enough to see all animals, except leopards much to the disappointment of most of the girls.

6-27 p.m. Reach the tin huts, where we spend the night.

8 p.m. Have our dinner. Poor vegetarians! Their seeni sambol is not to be

seen! Miss Thambiah busy giving bread to a dog and we grumble.

9-10 p.m. We wage war on the toads and frogs which are in the huts, with Miss Rajaratnam as our commander, armed well with broomsticks. Proud to jot down that our side wins after an hour of fierce yelling, rushing about and bangs!

Flash! News has just been received that a similar battle is going on in the other shed, under the commandship of Miss Thambiah. Results:—Not yet known!

Uma discovers suddenly that the door of the shed cannot be locked. So it is barricaded hurriedly with suit cases?

Thursday, August 18th

Are up very early, after a night of real agony, fearing an attack from our honoured enemies the toads, (an invasion from thugs), and animals and Ghosts!

7 a.m. Bathe at Tissa tank and breakfast, while the bus goes to a near-by garage; and then all pose for a snap with a smile, since the camera is in the hands of a young friend of our principal.

11-30 a.m. Start off to Colombo, with a short stop at Matara for lunch. Nothing of importance to jot down except that we are escorted for nearly 62 miles by two young chaps on a motor cycle. Our congratulations to some girls who managed to wave and carry on a conversation with them through gestures, behind most of the teachers' backs.

And also as the battery is now over-charged, we travel with head-lights on. Our thanks are due to the kind people who tried to tell us this. We are really rude to them retorting 'Appi thanawa'.

7 p.m. Reach Colombo. Dinner at Greenlands. Sivapackiam, Pushparani and Malathi happen to share a table with a man of forty. He is talking of his unhappy life. My Gosh! Extra food brought for them for their sympathy! All of us feeling extremely green eyed. Goodness, getting their home addresses too! Hope they will receive letters from him. After dinner, main flock separate and go to an arranged destination.

19th Friday

9 a.m. After breakfast visit Vihara Mahadevi Park, Art Gallery and the Fine Arts College, where though we are warned, we giggle and whisper when we see the unde figures. After loafing about in Colpetty, we lunch at 'Woodlands'.

After a short rest, we get into a line bus, and visit Maliban factory.

3-30 p.m. Tea at 'Woodlands' again.

5-30 p.m. At the Zoo. We go round in haste, and then to the harbour.

After dinner at 8-30 p.m. go to a second show, and come out not knowing what the story is! No harm. Only a rupee is wasted.

1 a.m. Go to bed!

20th Saturday

Last day of our very enjoyable excursion. Are up at 5-30 and start off to Jaffna with a short stop at Kandana Swadeshi Industrial Factory.

4-30 p.m. Very late lunch at A'pura.

Then to Jaffna and dear old Vembadi—and to our homes, after a week of loafing!

H.S.C. II YEAR ARTS.

IDIOMATIC NONSENSE

In the gathering gloom Thompson sat on a bench in the park. He was not like any other Englishman—he was far from being “spick and span”. His clothes were tattered and torn and he was not clean shaven and shorn. His shoes were very shabby. He sat there “like a fish out of water” and he was trying to make a “mountain out of a mole hill” of his sorrows. He was trying to “kick up dust” by playing pensively with the gravel.

As he sat there his mind went back to days of yore. A young surgeon named “Adams Ale” lived in a village near by. He always “sat on the fence” and hence was in the “good books” of all the people in the neighbourhood. He was the “apple of everybody’s eye”. Though he was a charming person, yet he was an unsuccessful surgeon. But he never “made a clean breast” of his failings to anybody and only kept “blowing his own trumpet”. He always worked by “fits and starts” and so nobody knew his “true colours”. At this time Thompson had been joined in holy matrimony to a maiden who was “born with a silver spoon in her mouth”. Their

life was “a bed of roses”. But the surgeon went crazy about Thompson’s bride and so he “cut the Gordian knot” by a “Nelson Touch”, and sent Thompson “bag and baggage” to his old village.

Thompson did not want to reside in that village because he did not want to be ridiculed. But unfortunately on his way he had to stop at a petrol shed nearby. His foster parents saw him and came running to greet the son whom they had loved through “thick and thin”. He told them of his wife who had made “a leap in the dark” by running away with the smart surgeon. She had “shown a clean pair of heels” to him and since he had not discovered his wife’s love for the surgeon, he could not “nip it in the bud”.

And here was he all alone “peddling his own canoe” because his wife had deserted him.

His head fell back and he lay down there never to rise again.

Sri Ranjani Thambirajah,
Form IV ‘B’ Sc.

AN ADVENTURE IN COOKING

Cooking, I believe, is the natural inclination for a girl or a woman. It is no easy task. Cooking means a manifold task—making different kinds of food, which should be nice to look at, and still more important, delicious to eat.

Some women hate cooking, because they think that they have to spend a whole day in the kitchen. It’s boring to some because it becomes an unchanged routine. But surely they can introduce a variety in their task too. It is a great adventure full of fun and frolic specially when you strike an adventure—like cooking for compliments.

One day I asked my mother, whether she would allow me to do the cooking at home. She was thrilled about my request because I had never wanted to try my hand at cooking before that. So she readily gave

me permission and I entered the kitchen very boldly.

But when I went in I had to think of what I was going to make—fish or meat curry, vegetable curry or salad, tomato soup or noodle soup. I took a great deal of time in deciding upon the menu. At last, I made up my mind on what I was going to make for all at home.

My worries did not end there. I had to hunt high and low for the ladles, vessels, knives, and curry stuffs, because I did not know where these things were kept. After I had discovered all these necessities, I broke a coconut and began to scrape it. Before I had finished scraping it, I started perspiring, from head to toe. Then I found, that it was nearly time for lunch.

In my haste, I put coffee powder into the curry instead of the chillie powder, and broke a chatty too. I hid this behind the cupboard so that the others could not see the broken pieces. At last, I put the curry on the cooker. One of my curries spilt over the cooker, I had kept another on the fire for so long a time that it got burnt, but I was thankful that nobody had detected that nasty smell.

When I took the curry off the cooker I was trembling—and so I burnt my finger badly. As I lifted the pan full of tomato soup I poured some hot soup on my feet carelessly. Then into the curries, I added

sugar instead of salt, not knowing what I was doing. At last my cooking was over and I had to set the table for lunch. In spite of all my blunders I still thought that I would get many compliments for my cooking. Of course! they all praised my efficient cooking.

Later on I heard that the curries were very sweet and that they had a new flavour—coffee flavour I mean. But my adventure was great fun for me. Why don't you girls try such an adventure of your own?

Nirmala Abraham,
J.S.C. 'C' Sc.

THE DAY I WILL NEVER FORGET

Once my parents and I went to Colombo on a holiday. I was so happy because I knew that I could go to see a carnival which was being organised by the late Mr. Donovan Andree. The day after we reached Colombo I insisted on going to see the carnival. I became such a nuisance to my mother that she decided to take me to see the carnival on that very day.

In the evening I wore a beautiful frock and went along with my parents to the carnival grounds. The whole place was like a fairy-land which I have always imagined after reading, "Grimms Fairy Tales". Trees were decorated with hundreds of coloured jets. The "Noah's Arc" was going up and down and children were crowding to have a ride on it. But I was keen on seeing the Dancing Waters. I bought an Icy-choc and went along to see the show with my parents. I got squeezed by the crowd and Oh! they squeezed my Icy-choc too.

We bought our tickets and went in to see the show. The band was playing a very sweet melody and the water was dancing gracefully to the music. I was simply enchanted by the music that I forgot my very self—I seemed to go a—dancing with the dancing waters.

My mother of course had meanwhile met a very old friend and they had been talking

of old times that she quite forgot about me. My father was following my mother while I had managed to steal close to the dancing waters.

When the show was over I could not find my parents. I was very frightened because there were strange faces all around me. I was crying so much that everybody felt sorry for me. At last a very fat gentleman came and took me by my arm. I went with him all round the carnival grounds looking for my parents. But I could not find them. He offered to take me home when he had finished his work. Meanwhile my parents had informed the police but they could not find me. My Daddy hurried to the Lake House and published a notice rewarding a thousand rupees to anybody who found me.

It was long past 4 a.m. when I went home with this kind old gentleman. My parents were simply thrilled to see me back home safely. My father was so excited that he only said "Thank you Mr. Andree".

The next day when I opened the "Sunday Observer" I saw a notice which said that I was lost. But how strange!!! I was safe at home.

Saitha Gnanaratnam,
J.S.C. 'C' Sc.

THE AUTOBIOGRAPHY OF A PAIR OF SHOES

I was kept in a show case in a shop for sale. An old lady entered the shop and looked at all my friends who were there. Then she saw me and told the shop keeper to take me out. When the shop keeper took me and gave me to the old lady she said with satisfaction "I think this will be alright for my grand-son". She bought me and took me away with her. And suddenly after a few hours I heard someone noisily opening the box in which I was. It was a small boy and when he looked at me he shouted excitedly "O mother look at the lovely shoes which grandma has sent for my birthday"! He took me and kept me in his cup-board carefully. He told his mother that he wanted to wear me to school the next day. Mother agreed. The next day Tom wore me to school. And everyone exclaimed with delight "what lovely shoes". Several times after this he wore me. One day as usual Tom went to school and after school when Tom and his friends were about to go home it started raining heavily. After a few minutes the rain stopped gradu-

ally. Tom and his friends set out to go home. Tom liked to play in the muddy pools. On the way there were big pools of muddy water. He walked along the shallow ditches and played and kicked the water on to his friends. I got wet and I was feeling very cold. But Tom did not care about me in the least, but went on playing in the muddy pools. The naughty boys were pushing each other into the water and I was covered with mud and looked ugly and dirty. By the time he reached home I was torn and broken. When he took me off his feet he saw that I was dirty and very ugly to look at. So he said "This pair of shoes are good for nothing. I can't wear these useless shoes any more". He took me and threw me into a dust bin. What a wicked cruel boy he was! Now I am in this dust-bin and soon I will be taken away and thrown with other things. And I am lying in sorrow, all alone.

Sarojini Thuraisingham,

Form II A.

MY DREAM

One day I was walking along the road, near my house. And suddenly I heard a big noise, above my head. And when I raised my head I saw an aeroplane. It was trying to land somewhere. It was circling round my house. After a minute or two it came lower and lower and it landed about just three feet from me. As soon as its wheels touched the ground, a dazzling white fairy flew out from it. I was so surprised that I could not move from that place. The fairy got down from the plane and came flying towards me. She asked me to go with her in the plane.

I accepted her invitation and went with her towards the plane. As we both got into the plane, the engine started with a roaring sound and the plane started moving. As the plane took off, the fairy asked me to take a seat and also to fasten my safety belt.

She sat down beside me. The fairy was very silent and she was thinking very hard. She offered me some tasty short-eats and assured me that I would be safe.

Then suddenly the plane landed somewhere and I was thrown out of my seat. When I picked myself up I could not see my travelling companion, the fairy. As I alighted from the plane I saw her at a distance. She was walking in a big hurry. I ran with all my might and reached her. She said that she was already late for a moonlight dance that had started at twelve. She saw the surprised look on my face and said that when it was night time in fairyland it was day-time on the earth. Everything around was bright and beautiful. It was lovely moonlight.

When we walked farther, we saw lots of fairies dancing in circles. My companion

fairy also went and joined them. Then all the fairies begged me to dance with them. So I joined them and started dancing quite happily. Then, all of a sudden, I heard a growl and a huge tiger came sprawling through the bushes. All the fairies quickly vanished into their little mushroom houses. Desperately I tried to enter one of them, but in vain. I screamed "Help! Help! and

when I opened my eyes I saw my mother standing beside me and bending over me gently she asked me, "What's the matter with you? Have you had a terrible dream?" Only then did I realise that it was all a dream.

Mangayatkarasi Kanagaratnam,
Form II A.

Kiddies Corner

OFF TO SCHOOL

Toot, Toot... this is Govindasamy's big black car in which we go to school. If we get late, he will leave us behind. In a hurry sometimes I forget to take my lunch box. Sometimes we sit on each others laps and we find it difficult to breathe or look outside.

On Fridays he never forgets to buy us some gram. Before our school closes for the holidays, he always gives us a treat at the cafe.

Don't you envy us?

Pramilla Srikantha,
Std. III A.

OUR PRINCIPAL'S DOGS

Our Principal has two dogs. One is called Peter and the other is called Dandy. Dandy is a new comer and I know very little about him. Peter is big and black in colour. Every one in the school knows him. He always comes to school before our Principal. He follows her where ever she goes. He waits patiently in the office while his mistress is busy with her work. But he has spent many sad and lonely days when our Principal has been out on her Trips to other countries.

It is a pleasure to see him running about the place with his curly whirly tail up in the air. Now-a-days he has a haggard look on

his calm face. He has grown old and is now weak, so that he cannot run fast.

Poor Dear!

Devaki Nadesan,
Std. IV A.

OUR SCHOOL CANTEEN

In our school there is a canteen in which sweets and ice-cream are sold to the girls. It is during the interval that the canteen is full up. As the bell rings the children rush up one after the other to buy some chocolates or sweets. Teachers and children run to the canteen to have a cup of tea when they feel thirsty. The school canteen is very useful to us, and we don't feel like going to school without a few coins in our pockets.

Premala Ranganathan,
Std. IV A.

CHILDREN'S HOUR

During the last period, every Friday all the lower school children from Standard II upwards have a meeting called the 'Children's Hour.' During that period each class gives an item, and we enjoy them very much. All the lower school teachers and the Principal come to watch our fun. I think they also enjoy it because they clap their hands after every item. But you see, the last time the teachers gave items instead of us. They were very interesting and we laughed and laughed till our stomachs ached. Some even

wept with joy. If you had come there I am sure you also would have laughed.

Janaki Coomarasamy,
Std. IV A.

MY GRANNY

My granny is the oldest member of our family. She is my mother's mother. She is over seventy years of age. She is very active, and does not like others idling about. She spends most of her time knitting. She is not happy if she cannot find mistakes in what others do. I think all old women like to find fault with others. So I don't blame her, but I like her.

Subathra Kasinathan,
Std. V A.

BROWNIES AT THE OLD PARK

Attending the Brownie and Guide rally was the dream of my sister, niece and myself. Our Brown Owl told us that there would be a rally at the Old Park on the 7th of October and that all of us should go for it in our brownie uniforms. It was the first time that we were going for such a rally. We were excited and jumped with joy.

Days passed by and we got our brownie uniforms, shoes, and socks ready. To my surprise I found my feet had grown quite a lot and my shoes wouldn't fit them. So I

got round my grandma to buy me a new pair of tennis shoes. At last the great day dawned and we were so excited that we couldn't wait till the afternoon. All three of us took our lunch to school and my aunt was there at 12 o'clock to feed us and get us ready. In my excitement I lost one of my socks and started crying immediately. My aunt bought me a new pair of Nylon socks. Our teacher gave us the brownie ties and badges and showed us how to wear them. At 2 o'clock we got into the bus and in a few minutes we were at the Old Park. We were very excited when we saw the crowd of school girls there.

First all the brownies formed a big circle and sang the Brownie song. Then each brownie pack formed a different circle and sang the song taught by their brownie teachers. We were asked to do the reef knot with our shoe lace. We were in the hot sun and felt tired and hungry. Our kind teachers gave us "Vaddai" and Orange Squash.

At the campfire each school gave items they had prepared. When everything was over, we got into our bus and reached school singing at the top of our voices. As we reached home, our grandpa wouldn't spare us. He wanted to know every bit of what happened there. We told him how we had enjoyed the "Rally."

Kanagambihai Cumarasamy,
Std. V A.

எனது பூனை

என்னிடம் ஒரு பூனை உண்டு. அதற்கு ரோசி என்று பெயர். அதை நான் சிறு குட்டியிலிருந்து வளர்க்கிறேன். அதிகாலையில் எனது கட்டிலிலிருக்கே வந்து “மியாவ் மியாவ்” என்று கத்தும். அந்தச் சத்தத் திற்கு நான் படுக்கைவிட்டு எழுந்திடுவேன். நான் போகும் இடமெல்லாம் ரோசியும் வரும். அதற்கு எலிகளைக் கண்டால் ஒரே ஆனந்தம். ஆனால், ரோசியின் சத்தத்தைக் கேட்டு எலிகளும் ஓடி ஒழித்துக்கொள்ளும்.

நான் பால் குடிக்கும்போது ரோசி என்னை அண்ணாந்து பார்த்துப் பரிதாபமாகக் கத்தும். அம்மாவிற்குத் தெரியாமல் கொஞ்சம் பாலைக் கொடுப்பேன். அதுவும் அதை அவசரமாக நக்கி நக்கிக் குடிக்கும். எனது ரோசியில் எனக்கு மிகவும் விருப்பம். நாங்கள் எப்பொழுதும் நல்ல சிநேகிதராகவே இருப்போம்.

ரித்தியவதி—ஜெயசிங்,
Std. II A.

எனது மீன் தொட்டி

என்னிடம் ஓர் அழகிய மீன்தொட்டி யுண்டு. அதில் பல நிறமான மீன்கள் வளர்க்கிறேன். சில நீலமாகவும் சில சிவப் பாகவும் சில பொன்றிறமாகவும் சில கறுப் பாகவும் இருக்கும். ஒவ்வொரு காலையும் மாலையும் அவைகளுக்கு உணவு கொடுப்பேன். அதிக உணவு கொடுத்தால் அவை இறந்து விடும்.

தொட்டிக்குள் ஒரு புலி மீனும் உண்டு. அது வரிவரியாக வேகு அழகாக இருக்கும்.

வெளவால் மீன் மற்ற மீன்களைவிடப் பெரி தானது. அது சில வேளைகளில் மற்ற மீன்களைப்பிடித்து விழுங்கிவிடும். ஆகவே, சிறிய மீன்களை ஒரு சிறிய தொட்டியில் வைத்திருக்கிறேன். தொட்டிக்குள் அழகான செடிகளும் உண்டு. அவற்றுள் மீன்கள் நுழைந்து திரிவதைப்பார்க்க ஆனந்த மாக இருக்கும்.

கலாநிதி தாமோதரம்பிள்ளை,
Std. II A.

நான் யார் தெரியுமா?

நான் பெண்களின் கொண்டையில் அழகாக இருப்பேன். என்னைச் சிறுவர் சேர்த்து மாலை தொடுப்பார். என்னைக் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோயும் மாலை தொடுப்பார். கோயிலுக்கு என்னைக் கொண்டுபோய்ப் பூசை செய்வார்கள். நான் வீடுகளின் சாடிகளில் அழகாக வீற்றிருப்பேன். வண்டுகள் என் காதில் வந்து

இனிமையாகப் பாட்டுக்கள் பாடும். என் அழகைப் பார்த்து எல்லோரும் மகிழ்வார்கள். என்னைக் கடவுள் அவ்வளவு அழகாகப் படைத்திருக்கிறார். நான் யார் தெரியுமா? (மறுமொழி—மலர்)

வினோதராணி வின்சிலோ,
Std. III B.

எனது பொம்மை

எனது பிறந்த தினத்திற்கு மாமா ஒரு பொம்மையைப் பரிசாகத் தந்தார். நான் அப்பொம்மைக்கு மோகினி என்னும்

பெயரைக் கொடுத்தேன். மோகினியை நான் அன்புடன் பாதுகாத்தேன். மோகினி மிகவும் அழகானது. மோகினிக்கு அக்கா

விடம் சொல்லிப் பட்டுச்சட்டை தைத்துப் போட்டேன். பள்ளிக்கூடத்தால் வந்த வுடன் மோகினியோடு விளையாடுவேன். எனது மோகினியை நான் ஒருவருக்கும் கொடுக்கமாட்டேன். அதை எப்பொழு

தும் நான் படிக்கிற மேசையில் வைத்திருப்பேன்.

தங்கேஸ்வரி ஆறுமுகம்,
Std. III A.

காக்கை

அறிவில் சிறந்த பட்சி எதுவென்று கேட்கிறீர்களா? அதுதான் காக்கை. காக்கை என்றால் தெரியாத மனிதரே இல்லை. மனிதனைவிட அது மிகவும் புத்திசாலி. குறும் புத்தனம் அதற்கு அதிகம். ஒன்றுக் கொன்று ஏதாவது குறும்புத்தனம் செய்து கொண்டுதான் இருக்கும். ஒரு காக்கை வெளியே இரை தேடப்போயிருக்கும் சமயம் இன்னொன்று வந்து அதன் கூட்டில் இருக்கும் பொருட்களைத் தன் கூட்டில் கொண்டுவந்து வைத்துக்கொள்ளும். காக்கைக்கு வேடிக்கை விளையாட்டுக்களில் மிகவும் பிரியம். ஆடு, மாடு இவைகள் உறங்கும்போது இவற்றின் தலையில் இருந்து கொண்டு கொத்தும். காக்கை பல பறவைகளைப்போல் கத்தும் தன்மை உடையது. குறும்பு, தந்திரம், தமாஷ் என்பன காக்கையின் உடன் பிறந்த குணங்களாகும்.

பிரேமாவதி ஜெயசிங்,
Std. III A.

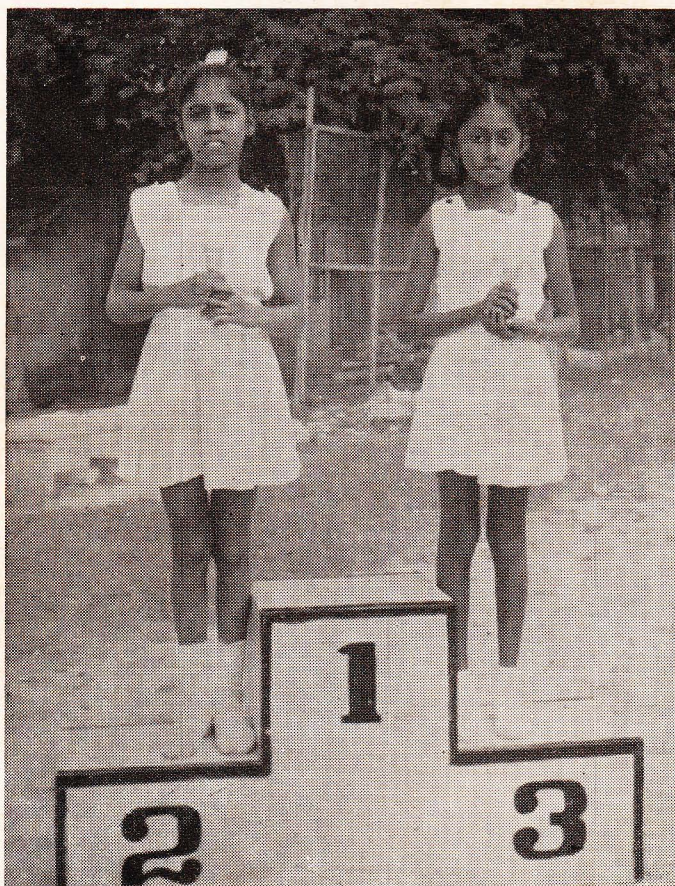
மழை நாள்

காலை எட்டுமணிக்கு மழை அடித்து ஊற்றிக்கொண்டிருந்தது. மழையானபடியால் என் தங்கை பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. எனக்கும் பாடசாலைக்குப் போகாமல் நிற்க ஆசையாக இருந்தது. ஆனாலும், என்னுடைய உபாத்தியாயர் வெய்யிலானாலும் மழையானாலும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வர வேண்டும் என்று வைத்த கட்டளையை மீறாமல் மோட்டார் வண்டியில் ஏறிப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனேன். மழையாக இருந்தபடியால் சிலர் ரிக்சாவில் வந்தார்கள். சிலர் மாட்டுவண்டிகளிலும் சிலர் குதிரை வண்டிகளிலும் வந்தார்கள். பலர் குடைபிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். மழை அதிகமாய் அடித்துப் பெய்து கொண்டிருந்தபடியால் பலர் நனைந்து போனார்கள். பலர் பள்ளிக்கூடத்திற்கு நேரஞ் சென்றுபோய் விட்டது என்று ஓடி வந்ததால் சறுக்கி வெள்ளத்திற்குள் விழுந்துபோனார்கள். உபாத்தியாயர் இதைக் கண்டு மனம்வருந்தி விடுதியிலுள்ள மாலா, கமலா என்னும் பிள்ளைகளின் சட்டைகளை வாங்கி நனைந்த பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தார்.

அன்று மழைச்சத்தத்தில் எங்களுக்குப் படிக்கமுடியவில்லை. அதனால், எங்கள் தலைவி இருந்துவிளையாட உத்தரவு தந்தார். சிலர் தாயம்போட்டு விளையாடினார்கள். சிலர் நொடிகேட்டு விளையாடினார்கள். பலர் “மழை வா வெய்யில் போ” என்று ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

லீவு நேரம்முடிய மணி அடித்தது. வகுப்பிற்குள் எல்லோரும் வந்தனர். மழை இன்னும் அதிகமானது. வானத்தில் இருந்து ட, ட, ட, ட, ட, டோம் என்று இடியின் பேரொலி கேட்டது. எங்கள் உபாத்தியாயர் எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர். நாங்கள் எல்லோரும் சிரித்தோம். சிலர் காதைப் பொத்திக்கொண்டிருந்தனர். சாப்பாட்டு நேரம் வந்ததும் மழை விடாதபடியால் எங்களுக்குச் சாயந்தரம் விடுதலை கிடைத்தது. நாங்கள் சந்தோஷத்துடன் வீடு சேர்ந்தோம்.

சூர்யகாந்தம் தம்பிராசா,
Std. III A.

CHAMPIONS OF THE MEET

"TAKING THE PIGS TO MARKET"

RECEIVING THE TROPHY

எங்கள் பிரதம பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டி

எங்கள் பாடசாலையில் ஒவ்வொரு வருடமும் விளையாட்டுப்போட்டி நடைபெறுவது வழக்கம். எங்களை நான்கு இல்லங்களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இல்லங்களின் நிறங்கள் சிவப்பு, நீலம், பச்சை, ஊதா என்பன. அதில் நான் சிவப்பு இல்லத்தைச் சேர்ந்தவன். இவ்வருடம் விளையாட்டுப்போட்டி நடைபெறுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே எமக்குப் பயிற்சி அளித்தார்கள். நாங்கள் பாடசாலை முடிந்தவுடன் விளையாட்டிடத்தில் நின்று பயிற்சி செய்வோம். போட்டி நடைபெறும் நாள் எப்போதுவரும் என்று ஆவலுடன் காத்திருந்தோம். அந்த நாளும் வந்தது. நாங்கள் வெள்ளை உடையணிந்து இல்லங்களின் நிறங்களைக் காட்டுவதற்கான அடையாளம் இட்டு ஆயத்தமாக நின்றோம். போட்டிக்குத் தலைமை தாங்கிய டாக்டர் கனகரத்தினம் அவர்கள் வந்ததும் அணிவகுத்து நின்றோம்.

பெற்றோர், உற்றோர், சிநேகிதர் யாவரும் களிப்புடன் பார்த்திருக்க, எமது ஓட்டங்கள், பாய்தல், குழ் அப்பியாசங்கள் யாவற்றையும் ஆரவாரத்துடன் செய்தோம். முடிவு எப்போது சொல்லுவார்கள் என்று நாம் காத்திருக்க, டாக்டர் கனகரத்தினம் அவர்கள் செவிக்கும், மனத்திற்கும் இன்பமான சொற்பொழிவு ஈந்தார். பின்னர் சிறீமதி கனகரத்தினம் அவர்கள் பரிசுகள் வழங்கினார். நீல இல்லமே முதலிடம் பெற்றது. ஊதா நிற இல்லத்தினரே அணிவகுப்பில் முதலிடம் பெற்றனர். எனது இல்லம் முதலிடம் பெறுவதை இட்டு மனவருத்தம் அடைந்தேன். எனினும் ஓர் இனிய மாலைவேளை கிடைத்ததே என்ற சந்தோஷத்துடன் வீடுதிரும்பினேன்.

பவதாரிணி சிவசுந்தரம்,
வகுப்பு IV A.

வேம்படிப் பாடசாலையில் முதல்நாள்

1954-ம் ஆண்டு தைமாதம் 12-ம் திகதி எனது அப்பா என்னை அவரது மோட்டார் வண்டியில் அழைத்துவந்து ஒரு பெரிய கட்டடத்தின் முன் வண்டியை நிறுத்தினார். பின் என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். அங்கே இருந்த பூந்தோட்டத்தின் அழகைக் கண்டு நான் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினேன். நான் அவைகளைப் பார்த்து மகிழும்போது எனது அப்பா நேரமாகிவிட்டது; பாடசாலைத் தலைவியிடம் செல்லவேண்டும் என்று என்கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றார். என்னைப்போலவே வேறு பல பிள்ளைகளும் தங்கள் தாய்தந்தையருடன் வந்திருந்தார்கள். என்னை என் அப்பா ஒரு பெரிய கட்டடத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றார். அங்கே பல ஆசிரியர்கள் அங்கும் இங்கும் செல்வதைப் பார்த்தேன். அந்தக் கட்டடத்தின் ஒரு அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். அங்கே வேம்படிப் பாடசாலையின் தலைவியான செல்வி தம்பையா ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்டார், நான் சந்தோஷத்துடன் பதில் அளித்தேன். அவர் என் அப்பாவைப் போகும்படி சொல்லிவிட்டு ஒரு ஆசிரியையைக் கூப்பிட்டு என்னைப் பாலர் மேல் பிரிவு “A” என்னும் வகுப்பிற்கு அனுப்பினார்.

பாடசாலை முடிவதற்கு அத்தாட்சியாக மணி அடித்தது. நான் சந்தோசத்துடன் பாடசாலைக் கதவருகில் வந்துநின்ற பொழுது எனது அப்பா என்னைக் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தேன். அப்பா நின்றுகொண்டிருந்தார். நானும் எனது அப்பாவும் மோட்டார் வண்டியில் ஏறி வீடுபோய்ச் சேர்ந்தோம். எனது அம்மா

அழைத்துச் சென்று விட்டு விட்டு வரும்படி சொன்னார். அந்த ஆசிரியை என்னை அன்பாக அழைத்துச் சென்று அந்த வகுப்பு ஆசிரியையிடம் என்னை ஒப்புவித்தார்.

அந்த வகுப்பு ஆசிரியை என்னை லீலா என்னும் மாணவிக்கு அருகில் அமர்த்தினார். லீலா என்னும் அந்த மாணவி என்னுடன் நெருங்கிப் பழகினார். சிறிது நேரத்தில் நாங்கள் இருவரும் சினேகிதர் ஆனோம். இடைவளைக்கு மணி அடித்ததும், லீலா என்னை அழைத்துச் சென்று பல கட்டடங்களைக் காட்டினார் மேல் மாடிகளில் உள்ள வகுப்புகளைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தேன். பின்பு மத்தியான போசனம் அருந்திவிட்டு வகுப்பிற்கு வந்தேன்.

இடைவேளை முடிந்து பின்னேரப் பாடசாலை ஆரம்பமாகியது. எனக்கு என் வகுப்பு ஆசிரியையின் பெயர் தெரியாதபடியினால் லீலாவைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் வகுப்பு ஆசிரியையின் பெயர் செல்வி சின்னத்தம்பி என்று சொன்னார். ஆசிரியை என்னிடம் ஓர் கடுதாசியைத் தந்து கப்பல் செய்து காட்டும்படி சொன்னார். அப்பா விற்குப் பாடசாலையில் நடந்தவற்றை விபரமாகக் கூறினேன். அத்துடன் லீலா என்னும் மாணவியின் அன்பையும் எடுத்துக் கூறினேன். அப்பாவும் அம்மாவும் சந்தோசம் அடைந்தார்கள். பின்பு நான் அடுத்த நாள் பாடசாலைக்கு எப்பொழுது போவேன் என்று காத்திருந்தேன்.

ஷாஜினி தொமஸ்,
6-ம் வகுப்பு A பிரிவு.

நான் கண்ட ஓர் பயங்கரக் கனவு

“பயங்கரக் குகை”

நானும் எனது தம்பியும் எனது மாமி வீட்டுக்குச் செல்லும் பொழுது நாங்கள் செல்லும் வழி எங்களை ஓர் இருள் அடர்ந்த காட்டின் வழியாகக் கொண்டுபோயிற்று. அப்பொழுது அக்காட்டில் ஒரு பெரிய ஆள் செல்லக்கூடிய ஒரு வாசல் இருந்தது. நானும் எனது தம்பியும் அதற்குள் இறங்கினோம். அப்பொழுது எங்களுக்குப் பின் “படார்” என்றொரு சத்தம் கேட்டது. நான் திகைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தேன். நாங்கள் வந்தவழியை ஒரு பெரிய கதவு அடைத்து விட்டது. நாங்கள் எவ்வளவு தள்ளியும் அக்கதவு திறப்படவில்லை. கீழே பார்த்தபொழுது அங்கு ஒரு பெரிய குகை தெரிந்தது. அதற்குள் சென்று பார்த்தபொழுது ஒரு பக்கத்தில் ஆயிரமாயிரம் எலும்புக்குவியல்களும், இறைச்சிக் குவியல்களும் இருந்தன. எங்கும் ஒரே இருட்டு. நாங்கள் இருவரும் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்தபடி உட்சென்றபோது தூரத்தில் ஒரு சிறிய வெளிச்சம் தெரிந்தது. ஒரு பலகணியால் உள்ளே எட்டிப்பார்த்த பொழுது ஒரு பெரிய குன்றில் ஒரு பெரிய பூதமும் அதைச் சுற்றி ஆயிரம் பூதங்களும் இருந்தன. பூதங்களின் உடல்களோ கரி நிறமாயிருந்தன. பற்களோ நாடிவரையும் வளர்ந்துநின்றன. ஒவ்வொரு பூதத்தின் நகங்களும் ஒவ்வொரு வாள்போல் வளர்ந்து நின்றன. தலையிலே இரண்டு கொம்புகள் இருந்தன. தாடியோ நிலத்தில் அரைந்தது. ஒவ்வொரு பூதத்தின் கையிலும் ஒவ்வொரு பெரியகத்தியும், ஈட்டியும் இருந்தன. ஒவ்வொரு கத்தியிலும் இரத்தக்கறை படிந்திருந்தது. எனக்கு அவைகளைக் காணவே உடல் நடுங்கி வியர்த்தது. அப்பொழுது அந்தப் பெரிய பூதம் எழுந்து குகை” என்னும் நூலைப்பார்த்துவிட்டு “ஓகோ! பயங்கரக் குகையை வாசித்து விட்டுப் பயங்கரக் குகைக்குள்ளேயே இறங்கி விட்டாயா?” என்று கேட்டது.

உடனே எல்லோரும் சிரித்தனர். நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தேன். அதற்கு “மக்களே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் நாளை தனக் கொண்டாட்டத்திற்காக நாளைக் கிளையில் இரண்டு நரமாமிசம் கொண்டு வரவேண்டும். அல்லது உங்கள் தலையை வெட்டிவிடுவேன்”, என்று கூறியது. இதைக்கேட்டதும் எனது உடல் நடுங்கி வியர்த்தது. எனக்கு என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. அப்பொழுது இரண்டு பூதங்கள் ஓடிவந்து தமது அரசனிடம், “யாரோ இரண்டு மானிடர்கள் நமது குகைக்குள் வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வந்த அடிச்சுவடு வழியில் தெரிகின்றன”, என்று கூறின. உடனே அந்தப் பூதம் “இப்பொழுதே அவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டது. உடனே அந்த இரண்டு பூதங்களும் எங்களைத் தேடின. நாங்கள் அவைகளினுடைய பாறைகளுக்குள்ளும், எலும்புகளுக்குள்ளும் ஒளித்தும் கடைசியில் அவை எங்களைப் பிடித்துவிட்டன. அவைகளினுடைய ஒவ்வொரு நகமும் ஒவ்வொரு வாள்போல் எங்கள் உடலில் குத்தியது.

உடனே நான் “அம்மா” என்று கத்தினேன். அப்பொழுது அம்மா “ஏன் அழுகின்றாய்?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள். நான் கண்விழித்துப் பார்த்த பொழுது நான் கட்டிலில் படுத்திருப்பதையும் எனது அம்மா பக்கத்தில் நிற்பதையும் உணர்ந்தேன். அப்பொழுதுதான் நான் கண்டது கனவு என்று எனக்கு நினைவு வந்தது. நான் கத்திய சத்தத்தில் எல்லோரும் ஓடிவந்து விட்டார்கள். நான் உடனே நடந்ததை அவர்களிடம் கூறினேன்.

Sivagnaneswary E.

Form II C.

உடைந்த மோட்டாரின் சுயசரிதை

பனைகளும், தென்னைகளும் அடுத்தடுத்து இருந்த அத்தோட்டத்தின் நடுவே, கவனிப்பாரற்று இருந்தது ஒரு மோட்டார். அதன் உடலிலே கறளும், காய்ந்த நீல நிறமும் ஆங்காங்கே இருந்தன. அதன் ஆசனம் பஞ்சு பஞ்சாகக் கழன்று சுழல் கம்பிகள் தெரிந்தன. காரை இயக்கும் சாதனங்கள் எல்லாம் நெளிந்து வளைந்து இருந்தன. முன்னே பளிச்சென்று எரிய வேண்டிய வெளிச்ச 'லைட்' மங்கி உடைந்திருந்தது. அதன் பக்கத்தில் இருந்த தென்னையும் பனையும் மிடுக்காக நின்றன. "தம்பி" என்று அழைத்து, தென்னைமரத்திடம் "இது என்னுடைய கடைசிக்காலம், நான் என் கதையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன் கேள்" என்று ஆரம்பித்தது மோட்டார்.

என்னுடைய தேசம் இங்கிலாந்து. சேர் ஹென்றி போர்ட் கண்டுபிடித்த மோட்டார் இனத்தில் உதித்தவன் நான். என்னைச் செய்வதற்கு மிகவும் பெயர்போன ஒருவனை அழைத்து, என்னைச் செய்யச் சொன்னார்கள். என் ஆசனத்தை சிவப்பு நிறத்தால் மெழுக்குசிலை விரித்து உள்ளே சுழல் வட்டம் போட்ட பின் தடித்த ரப்பரால் செய்யப்பட்ட நாலு டயர்களை வைத்து அதன் நடுவிலே அலுமினியத்தால் செய்யப்பட்ட வட்டவடிவமான கம்பியை வைத்துப் பொருத்தினார்கள். முடிவில் நான் அழகான வெள்ளை நிறமும், சிவப்பு நிறமும் பூசப்பட்டு விளங்கினேன். இப்போதுள்ள "சிறி" எனக்குப் போடவில்லை. என்னுடைய இலக்கம் X 2001. என்னுடைய பெயர் ஹோல்டன். மழை பெய்தால் கண்ணாடியில் மழைத்துளி விழுந்து மோட்டார் சாரதிக்குப்பாதை தெரியாமல் போய்விடுமாதலால் என் முன் பக்கத்தில் ஒரு ஜோடி "வைப்பரைப்" பொருத்தி விட்டனர். பக்கங்கள் காட்டித் திருப்புவதற்கு மஞ்சள் நிறம் பொருந்திய பக்கக் காட்டி (சிக்னல்ஸ்) இருந்தது. இரவில் வெளிச்சம் காட்டவேண்டும் என்பதற்காக இரண்டு பெரிய லைட் இருந்தன. இவ்வண்ணம் நான் அழகாக இருந்தேன். என்னைப் போல் என் நண்பர்கள் பலர் இருந்தனர்.

எங்கள் எல்லோரையும் ஒரு கப்பலில் ஏற்றி இலங்கைக்குச் செல்ல ஆயத்தப்படுத்தினர். மூன்று நாட்களின் பின் இலங்கை சேர்ந்தோம். கப்பலில் இருந்த பிரயாணிகளே என்னை விலை கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். கடைசியாக ஒரு ஆபிசர் என்னை வாங்கினார், நானும் என் நண்பர்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றேன். வருடங்கள் பல ஓடின. நான் வேலைசெய்து களைத்துவிட்டேன் என்பாகங்கள் தேய்ந்து போயின; என் எஜமானன் என்னைப் புதுப்பிப்பதற்கு மெக்கானிக்கிடம் கொடுத்தான். அங்கே பல அடிகளும் வலிகளும் பெற்றேன், என் முந்திய அழகெல்லாம் போய்விட்டது. ஒரு நாள் எஜமானன் மனைவியும் அவளுடைய இனத்தவர்களும் என் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இரண்டு தொன் இருக்கும். எஜமானன் என்னை இயக்கினான். நாளை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தேன், இப்படியாக என் வலிமையும் குறையத் தொடங்கியது.

ஒரு நாள் என் எஜமானன் ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஓட்டிச் சென்று ஓர் ஹோட்டலின் முன் நிறுத்தினார், பின்வரும் போது 60 மைலில் ஓட்டிவந்தார், பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. அங்கும் இங்குமாக நான் 60 மைல் வேகத்தில் ஓடினேன். வரவர வேகம் அதிகரித்தது. கடைசியாக இத்தோட்டத்திலிருந்த ஆலமரம் ஒன்றின் மீது மோதினேன்; என் எஜமானன் தூக்கி எறியப்பட்டார்; மனிதர்கள் வந்தார்கள்; அவர்கள் எஜமானனைத் தூக்கி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். என்னைக் கொண்டுபோக ஒருவருமில்லை; அவர்கள் சொன்னது என்காத்தில் விழுந்தது. "இது தான் இந்த மனிதனுக்கு யமனாகவந்தது. இதை எரித்துவிடவேண்டும், கண்ணில் படவே கூடாது" என்றார்கள். இதோ என்னை எரிப்பதற்கு வருகிறார்கள். நான் போகிறேன் இனி நான் ஒரு பிடி சாம்பல் தான்.

Kausalathevi,
Form II B.

இசையின் மகிமை

அகில உலக இசைப் போட்டியைப் பார்ப்பதற்கு நான் இந்தியாவை நோக்கிக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அன்று இரவு கப்பலின் மேல்தட்டில் அமர்ந்தவாறே இயற்கையன்னையின் எழிலை இரசித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

எங்கிருந்தோ இனிய சோககீதம் தென்றலில் மிதந்து வந்தது. கீதம் வந்த இடத்தை நோக்கினேன். அங்கு ஓர் இளம பெண்துறவிக்கோலம் பூண்டு கடலைநோக்கியவாறு பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் குரலில் சோகம் இழையோடியிருந்தது. நான் ஆச்சரியப்பட்டவாறே அவள் அருகில் சென்று உற்று நோக்கினேன். இவ்வாறு நோக்குவதைக் கண்ட அவள் விம்மி விம்மி அழுதவாறே “சகோதரி! உன்னை நான் முன்னம் கண்டதில்லை, ஆனால் என்னை யறியாமல் உன்னிடம் ஓர் பற்று ஏற்பட்டுள்ளது. ஆதலினால் என் மனக்குறையை உன்னிடம் கூறுகிறேன்” என்று கூறி ஆரம்பித்தாள்.

“சிறு வயது முதல் நான் சங்கீதத்தை முறையாகப் பயின்றேன், அக்கலையை மிகப் புனிதமாக எண்ணிப் போற்றிவந்தேன். என் பதினெட்டாவது வயதில் எங்கள் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள ஆற்றங்கரைக்கு உலாவச் சென்றேன். எங்கிருந்தோ காற்றுடன் கலந்து வந்தது மாயக்கண்ணின் வேணுகானம். நான் என்னை மறந்தேன், எங்கோ தேவலோகத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோல்கனவு கண்டேன். அங்கு ராதை சமேதரராய் கிருஷ்ணன் உட்கார்ந்திருப்பது போலவும் நினைத்தேன். இசை நின்றதும் நான் சுய உணர்வடைய சிறிது நேரம் பிடித்தது. உடனே அவ்விசையை அனித்தவரைப் பார்த்தேன். அவன் ஓர் முதியவன். ஒரு கையில் குழலும், மறுகையில் கிழிந்ததுணிப்பொட்டலங்களுமாக போகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அத்தெய்வீக கலைஞன் ஓர் ஏழை. அத்துடன் யாருமற்ற ஓர் அனாதை. உடனே அவனிடம் சென்று என் வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தேன். முதலில் மறுத்துப் பின் உடன்பட்டான். அக்கலைஞனின் இசையைக்குடத்துள் இட்டசுடர்போல் வைத்திருக்காமல் வெளியுலக

மும் அறிந்து அனுபவிக்கவேண்டுமென விரும்பி என் பெற்றோரின் அனுமதியுடன் கச்சேரிகளுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். ஒரு நாள் அந்நாள்தான் என்வாழ்வின் போக்கையே மாற்றியது அத் தெய்வக் கலைஞன் முன் அமர்ந்து அவன் இசையின் மூலம் ஸ்ரீ முரளிதரனின் தரிசனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது நடுவே இசை நின்றதும் திடுக்குற்றேன். அம்முதியவர் கையினின்றும் குழல் நழுவி விழ அவர் கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! என்றவாறே தலையைச் சாய்த்து விட்டார். கதறினேன்! புரண்டேன் ஆனால் மாண்டவர் மீள்வாரோ மானிலத்தில். அதன்பின் வாழ்வே எனக்குச் சூனியமாகி விட்டது. அத்தெய்வ இசையை வேறு எவரிடமும் நான் கேட்கவில்லை. இசைக்கலைக்குத் தொண்டுசெய்ய எண்ணி என் பெற்றோர் உற்றோர் இனிய வாழ்க்கை இவைகளைத் துறந்து பாரத பூமிக்குச் சென்று இசையின் நுணுக்கங்களை ஆராய்ந்தேன். ஆனால் அத்தெய்வ இசையை இன்னொரு முறை பருக முடியவில்லையே என்ற குறை மட்டும் என் மனத்தை வாட்டுகின்றது. ஆனால் என் செய்வது? என்குறையை அகில உலக இசைப் போட்டியிலாவது நிவர்த்தி செய்யலாம் என்ற எண்ணத்துடன் புறப்பட்டுள்ளேன்” எனக் கூறிமுடித்தாள்.

இசையை விரும்பி அதன் மூலம் கடவுள் தரிசனம்பெற்ற அம்மங்கையை எண்ணி என் மனம் உருகியது. செந்தமிழ் நாட்டிலே கற்பிற் சிறந்த கண்மணி, பிறர் நல்வாழ்விற்செய்த தன் இன்பவாழ்க்கையை தியாகம் செய்து அதன்மூலம் பெருமைபெற்ற மங்கையர் திலகமாகிய திலகவதியார் ஆகிய பெருமைமிக்க பெண்கள் வரிசையில் இசைக்கலையை காதலித்தது அதற்காக தன் நல்வாழ்வையும் தியாகம் செய்து இசைத்தொண்டாற்றி அதன் மூலம் கடவுளைக் கண்ட இப்பெண்ணையும் சேர்த்து மனநிறைவுடன் கையெடுத்து வணங்கினேன்.

ரேணுகாதேவி சிவசம்பு,
J. S. C. ‘Sc.’

அன்றும் இன்றும் என்றும்

எங்குதான் சென்றாலும், என்ன அதிசயத்தைத்தான் கண்டாலும், தாய் நாடு திரும்புப்போது ஏற்படும் ஆனந்தம் எதற்கும் ஈடாகாது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் என் பொன்னான தாய்நாட்டில் காலடி எடுத்து வைக்கப்போகிறேன் என்ற எண்ணம் என்னைப் புளங்காங்கிதம் அடையச் செய்கின்றது இன்னும் சிலபணி நேரங்களில் நான் இராவணன் ஆண்ட இலங்கை மண்ணை மிதித்து விடுவேன். இலங்கையிலே, தமிழர்கள் வாழும் யாழ்ப்பாணத்திலே, நல்லூரான் குடிகொண்டிருக்கும் நல்லூர் நான் பிறந்த இடம். அங்குதான் என் அருமைப் பெற்றோரையும் பிரிந்து, என் கற்பில் சிறந்த மனைவி.. இல்லை இல்லை அவளை மனைவி என்று அழைக்கும் உரிமை இந்த ஜென்மத்தில் எனக்குக் கொடுத்துவைக்கவில்லை. மேலே சிந்திப்பதற்கு என் நெஞ்சம் வலிக்கிறது. பழைய சிந்தனைகளை அறுத்துக்கொண்டு யன்னல் ஊடாக வெளியே பார்த்தேன், பச்சைப் பசேலென்ற வயல் வெளியின் தோற்றம், கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியாகவும், மனதிற்கு இதமாகவும் இருந்தது. திடீரென்று ஓர் சிரிப்பொலி என் அருகே கிளம்பி என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. கணீரென்ற ஒரு பெண்ணின் சிரிப்பொலி. அதனுடன் சேர்ந்து இழைந்தது ஒரு ஆண்மகனின் சிரிப்பொலி. இப்படித்தான் என் வாழ்விலும் பல சிரிப்பொலிகள். மீண்டும் பழைய சிந்தனை!

அப்பொழுது எனக்குத் துடிப்பு நிறைந்த காளைப் பருவம். பெற்றோர் எனக்கு மணம் முடித்து வைத்தார்கள். நல்லூரிலேயே மிகச்சிறந்த அழகியும் குணசாலியுமான லட்சுமி என் மனைவியானதில் எனக்குக் கட்டுக் கடங்காத ஆனந்தமும் பெருமையும். ஒரு நல்ல நாளிலே தனிக்குடித்தனம் ஆரம்பித்தோம்.

அன்றுதான் நான் என்னை நம்பி வந்தவளுடன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் முதல் நாள்! காலையில் உத்தியோகம் பார்த்து விட்டு மாலையில் ஆர்வத்துடன் வீடு திரும்பினேன். எனது வலது கரத்தில் மல்லிகைச்சரம் ஊசலாடியது. இன்பக்கற்பனைகளுடன் மனை புகுந்த நான் லட்சுமியின் பின்புறமாகச்சென்று, திடீரென்று மாலையை நீட்டினேன். திடுக்குற்றுத் திரும்பிய அவள், முகம் சிவக்க. “நீங்களே சூட்டி விடுங்களேன்” என்று சொல்வாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவளோ ஒரு

புன்கிரிப்புடன் மாலையை வாங்கிக்கொண்டாள். அதே சாந்தமான முகம். அதே சலனமற்ற கண்கள். அவள் முகத்தில் நாணத்தின் சாயலே படியவில்லை. ஆனால் என்மனதில் ஏமாற்றத்தின் சாயல் ஆழப் படிந்தது. சிறிது நேரத்தில் அவள் மீண்டும் வந்தாள். என்முன் பலகாரங்கள் நிறைந்த தட்டையும் தேநீரையும் வைத்து விட்டுப் பூஜை அறையுள் மறைந்துவிட்டாள். என் மனம் வேதனையால் விம்மிற்று. சற்றுநேரம் காற்றாடிவிட்டு வந்தால் மனப்பாரம் குறையலாம் என்று எண்ணி வெளியே சென்றேன். பிரயோஜனமில்லை மீண்டும் வீடு திரும்பியபோது இரவு 8 மணி இருக்கலாம். சாய்வுநாற்காலியில் சற்று நேரம் சாய்ந்திருந்தேன். வெளியிலிருந்து லட்சுமி வருவது தெரிந்தது. முருகன் சந்நிதிக்குச் சென்றுவிட்டு வந்திருக்கவேண்டும். தட்டு நிறையப் பூவும் பிரசாதமும் சந்தனமும் குங்குமமும் காட்சியளித்தன. வந்தவள் நேராக என்னை அணுகினாள். என் ஆச்சரியம் நீங்குவதற்குள் அவள் பிறை நுதல் என் கால்களைத் தீண்டுவதை உணர்ந்தேன். சாஷ்டாங்கமாக என்னை நமஸ்கரித்த லட்சுமியின் வாயிலிருந்து “என்னை மன்னித்து விடுங்கள் என்ற வாக்கியங்கள் வெளிவந்தன. அந்தச் சொற்கள்தான் என் மனைவி என்னுடன் பேசிய முதல் வாக்கியங்கள். என்னை நானே உணர்வதற்குள் அவள் மீண்டும் மறைந்துவிட்டாள். அவள் எதற்காக என்னிடம் மன்னிப்புக் கோரினாள் என்பதை நான் அன்று உணரவில்லை. ஆனால் நாட்கள் செல்லச்செல்ல உணரவாரம்பித்தேன். “என் மனைவி சாதாரணப் பெண்மணியல்ல, அவள் மனம் இல்லற வாழ்க்கையை நாடாது; அவள் மனம் பக்குவமடைந்து விட்டது, அது தெய்வத்தை யன்றி வேறு எதையும் நாடாது”. இதை அறிந்தபோது எனக்கு உலகமே வெறுத்தது. நடுச்சாமத்திலே கோழைபோல் ஒரு வரிடமும் சொல்லாது, என் அன்புத்தாயைப் பிரிந்து, அருமைத் தந்தையைப் பிரிந்து, புனிதமான என் மனைவியைப் பிரிந்து, பல இன்னல்களுக் கூடாகப் பிரயாணம் செய்து பாரத நாட்டை அடைந்தேன். ஆம்! அன்று நான் கோழைதான். மனதில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளுடன் போராட முடியாத கோழை. ஆனால் இன்று நான் எவ்வளவோ முன்னேறிவிட்டேன். என் மனதில் தோன்றிய ஏமாற்றமும் விரக்தியும் மறைந்துவிட்டன. ஆனால் என் மனைவியைப் பார்க்காது என்னால் இருக்க முடி

யர்து என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். அன்றுபோல் இன்று நான் அவள் அன்புக் காக ஏங்கவில்லை. அவள் தரிசனம் ஒன்றே எனக்குப் போதும் என்றும் அவள் முகராத மலராகவே இருக்கட்டும். ஆனால் அவளின் தெய்வீகத் தரிசனம் ஒன்றே என் பாவங்களை அகற்றிவிடும்.

புகையிரத வண்டி நிற்பதற்கும், என் சிந்தனைகளிலிருந்து நான் விடுபடுவதற்கும் சரியாகவிருந்தது. யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தில் நான் கால் வைக்கும் போது என் உடல் ஒருமுறை சிலிர்த்துக் கொண்டது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை என்று நினைக்கிறேன். நல்லூர்க் கோவிலிலே மாலை ஆராதனை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. என் முதிர்ந்த தோற்றத்தையும், நீண்ட தாடியையும், மஞ்சள் அங்கியையும் கண்ட மக்கள் மரியாதையுடன் விலகி நின்றனர். முருகன் சந்திதானத்திற்கு அருகில் ஒரு ஒதுக்குப் புறமாகச் சென்று அமர்ந்து கொண்டேன். எத்தனையோ பேர் வந்தார்கள். வணங்கினார்கள். பக்தி மேலிட்டால் கண்ணீர் வடித்தார்கள், கதறினார்கள், ஆனால் அவனைமட்டும் காணவில்லை. எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். கோவில்வீதி இருண்டு விட்டது. ஆயாசத்துடன் கண்களைச் சில நிமிடங்கள் மூடிக்கொண்டேன். மீண்டும் கண் விழித்தபோது, என்ன ஆச்சரியம்!

அவள் தான்!! அதே சாந்தமான முகம், முருகனை நோக்கி அவள் கரங்கள் குவிந்திருந்தன. சிறிதுநேரம் அதேநிலை, பின்பு அவள் திரும்புவது தெரிந்தது. வெளியே செல்வதற்கு என்னைத்தாண்டித்தான் அவள் செல்லவேண்டும். அவள் என்னை நெருங்க, என் உடல் ஏதோஒரு இனமறியாத பயத்தால் நடுங்கியது. ஆயினும் அவளைப் பார்க்க நான் தவறவில்லை. ஆனால் என் கண்கள் அவள் கண்களை நோக்கிய போது நான் ஸ்தம்பித்துவிட்டேன். லட்சுமியின் நீண்ட கண்களிலே ஒரு புதிய ஒளியைக் கண்டேன். சூரிய ஒளியைப் பார்ப்பதுபோல் என் கண்கள் கூசின. எனக்கு அவள் தரிசனம் கிடைத்ததுபோல் அவளுக்கும் முருகனின் தரிசனம் கிடைத்துவிட்டது போலும்.

அவள் தோற்றத்தால் என் மனதினின்றும் ஒரு பெரிய பாரம் நீங்குவது போன்றிருந்தது. லட்சுமி கண்ணன் மேல் அன்பு வைத்த மீராவினும் ஆண்டாளினும் எவ்விதத்திலும் குறைந்தவளல்ல.

லட்சுமி அன்றும் எனக்கு மனைவியல்ல, இன்றும் என் மனைவியல்ல, என்றும் என் மனைவியல்ல. அவள் ஒரு தெய்வப் பிறவி. அன்றும் இன்றும் என்றும் லட்சுமி' என் தெய்வம்!

ஐனகா குமாரசாமி,
S. S. C. Science A.

“ஒடும் ரயிலில்...”

நாளைய தினம் கொழும்பு மாநகரில் நடக்கவிருக்கும் எழுத்தாளர் மகாநாட்டைப் பற்றியே சந்திரனின் மனம் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு அன்றைய தினத்தைக் கழிப்பது ஒரு யுகத்தைக் கழிப்பதைப் போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது. இதனால் நண்பகல் வரை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள “இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின்” கிளைக் காரியாலயத்தில் உள்ள பிரபல இந்திய எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாசிப்பதில் ஈடுபட்டு இருந்தான். இங்கு உடல்மட்டும் காரியாலயத்தில் இருந்ததே யொழிய உள்ளம் கொழும்பில் நடக்கவிருக்கும் மகாநாட்டைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

நாளைய தினம் நடக்கவிருக்கும் மகாநாட்டில், தான் எப்படி நடந்துகொள்வது என்

றும் யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களின் முன்னேற்றத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துவதென்றும் மனம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதே நேரத்தில், தான் யாழ்ப்பாணக் கிளையில் இருந்து செல்லும் முதலாவது பிரதிநிதி என்று எண்ணியதும் அவனுடைய மனம் பெருமிதத்தால் பூரித்தது.

அவனுடைய சிந்தனையைக் கலைப்பதற்காகவோ என்னவோ சுவர்க்கடிகாரம் டக் டக் எனப் பன்னிரண்டு முறை அடித்து ஓய்ந்தது. அதன்பின் தான் அவன் சுயநினைவு பெற்று அவசர அவசரமாக வீட்டிற்குச் சென்று குளித்துவிட்டு சமையலறைப் பக்கம் சென்றான். அங்கு அவனுடைய தாயார் உணவு பரிமாறுவதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தாள்.

ஆனால் அவன், கையில் சோற்றுப்பாத்திரத்துடன் இருந்தாலும் மனம் தனது மகளைக் கேட்கவிருக்கும் கேள்வியில் லயித்திருந்தது. மகன் வந்ததும் உணவைப் பரிமாறிவிட்டுத் தனது ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகக் கடைசி முறையாக அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான். அது வேறொன்றும் எல்லாம் அவனுடைய திருமணத்தைப் பற்றியதுதான். ஆனாலும் அவன் அந்தக்கேள்வியைக் கேட்கும்போது மனம் சற்று திகிலடைந்தவளாகவே காணப்பட்டான். தனது மகன் வாளா வெட்டியாகக் கட்டைப் பிரம்மசாரியாக இருப்பதை அவன் விரும்பவில்லை.

அவனுக்கு வயது தற்போது அறுபதைத் தாண்டி விட்டது. ஆகவே, தான் இறப்பதற்குமுன் மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை துளிர்விட்டதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. இது பெரும்பாலும் பெற்றோர்க்கு ஏற்படுவது இயற்கையே. இதற்கு அவளும் விதிவிலக்கல்ல. அந்த ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகக் கடைசி முறையாக மகனிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான்.

ஆனால் அவன் அளித்தவிடை அவனுடைய ஆசைகள் யாவற்றையும் ஒரு நிமிஷத்தில் குழிதோண்டிப் புதைப்பதாகவே இருந்தது. அவன் தனது மனக்கோட்டைகள் யாவும் இடிந்து தவிடுபொடியாகியதாகவே கற்பனை செய்தான். மகன் அதாவது சந்திரன் அளித்த விடைதான் “திருமணம் செய்யாமல் கட்டைப் பிரம்மசாரியாக வாழ்நாளைக் கழிப்பது” என்பதாகும். இதுவே சரஸ்வதி அம்மாவை அந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்தது. ஆம், அதுதான் சந்திரனின் தாயாருடைய பெயர். பின் சிறிது நேரம் அந்த இடத்தில் மௌனம் நிலவியது. சந்திரன் அம் மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டுதான் கொழும்பு மாநகரில் நடக்கவிருக்கும் எழுத்தாளர் மகாநாட்டிற்குச் செல்ல உத்தேசித்திருப்பதை வெளியிட்டான்.

அவளும் அதை எதிர்க்காமல் தந்தையைப் போலவே மகனும் ஒரு பிரபல எழுத்தாளனாகத் திகழட்டும் என எண்ணி அவனது விருப்பத்திற்கிணங்கினாள். ஆனால் இந்த முடிவே அவனுக்கு வாழ்வளிக்கும் எனச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏன்? சந்திரன் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

சந்திரன் சமையலறையை விட்டு வெளியே வந்து சில நிமிஷம் கூடத்தில் இருந்த நாற்காலியில் களைப்பைப் போக்குவதற்காக இருந்துவிட்டுப் பிரயாணத்திற்கு

வேண்டிய பொருட்களையும், உடைகளையும் ஒரு தோல்பையில் அடுக்குவதில் முனைந்தான். இந்தச் செய்கையை வாசலில் நின்றபடி கண்கொட்டாமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சரஸ்வதி அம்மாள் நீண்ட பெருமூச் சொன்றை விட்டவாறு கூட்டத்துள் சென்றாள். அந்தப் பெருமூச்சிற்கும் காரணம் இல்லாமலில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி தனது கணவனும் பிரபல எழுத்தாளனும் சந்திரனுடைய தந்தையுமாகிய கோபால கிருஷ்ணனுடைய கடைசிப் பிரயாணத்தை நினைவூட்டியது.

கோபால கிருஷ்ணனும் ஏதோ ஒரு எழுத்தாளர் மகாநாட்டிற்காக இந்தியாவிற்குச் செல்லும்போது அவர்சென்ற ரயில் தஞ்சாவூருக்கு அண்மையில் விபத்திற் குள்ளாகி அவர் இறக்க நேரிட்டது. அதே போல மகனும் கொழும்பிற்கு செல்வதை யெண்ணிப் பெருமிதப் பட்டாலும் ஒருபக்கம் திகிலும் ஏக்கமும் குடிக்கொண்டிருந்தது.

இதற்கிடையில் கடிகாரம் ஆறடித்து ஓய்ந்தது. சந்திரன் அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். கடிகாரம் ஆறுமணி முப்பது நிமிஷத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது அவன் ரயிலடியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அங்கு தன்னை வழியனுப்புவதற்குக் குழுவியிருக்கும் சனக் கூட்டத்தைக் கண்டதும் ஒரு கணம் ஆச்சரியப்பட்டான். மறுகணம் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றான். அவன் அவர்களிடம் விடைபெறுவதற்கும் கொழும்பிற்குச் செல்லும் மெயில் வண்டி யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தில் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

ரயில் வந்ததும் ஆட்கள் அதிக மில்லாத இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியாகத் தெரிந்து எடுத்துக் கொண்டான். ஆனால் ஆசனத்தில் ஒரு மூலையில் ஏதோ நாவல் ஒன்றை வாசிப்பதில் முனைந்திருந்த அந்த அழகிய இளம்பெண்ணை அவன் கவனிக்கவில்லை. ஏன்? வசந்திகூடக் கவனிக்கவில்லை. அதுதான் அந்த அழகிய மங்கையின் பெயர்.

ரயில் வண்டியும் சந்திரன் ஏறிய சில நிமிஷங்களில் பலத்த ஊதலுடன் நகரத் தொடங்கியது. சந்திரன் தன்னை வழியனுப்பவந்த ஆட்கள் மறையும் மட்டும் ரயிலுக்கு வெளியே தலையை நீட்டிய வண்ணம் நின்றுகொண்டு கைகளை ஆட்டி விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தான். இதற்கிடையில் சந்திரனுக்குப் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது.

சனக் கூட்டம் கண்பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும் சந்திரன் வெளியே இருந்த தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு ஆசனத்தில் 'தொப்' பென்று அமர்ந்தான். அப்பொழுது கூட வசந்தி அவளைக் காணவில்லை. கதை படிப்பதில் மூழ்கியிருந்த அவளுக்கு இதையெல்லாம் பொருட்படுத்த நேரமெங்கே? ஆனால் சந்திரன் அவளைக் கண்டுவிட்டான். அவனது மனம் அவளது அழகைப் பருகுவதில் லயித்துவிட்டது. ஒண்டிக் கட்டையாகவே வாழ்க்கையைக் கழிக்க இருந்த சந்திரனுடைய மனத்தையே கவர்ந்தவளாகிவிட்டாள் என்றால் அவளுடைய அழகைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா? அவன் இதற்குமுன் இவளைப்போன்ற அழகியைப் பார்த்ததில்லை. பிரம்ம தேவன் தான் தனது திறனை ஒருங்கே காட்டியதைப் போன்ற அழகுப் பாவையாக விளங்கினாள் வசந்தி.

தன்னை இருகண்கள் உற்று நோக்குவதைப் போன்ற பிரமை வசந்திக் கேற்பட தான் வாசித்த நாவலை நீக்கி அவளை நோக்கினாள். இருவரும் ஒருகணம் ஒருவரையொருவர் நேரில் பார்த்தனர். ஆனால் அது ஒருகணம் தான். மறுகணம் இருவரும் வேறு திக்கில் நோக்கினர். அப்பொழுது ரயில் பச்சைப் பச்சேலெனக் காட்சியளித்த வயல் வெளிகட்கூடாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. ஆதவன் மறையும் நேரம் வயல்கள் பொன்மயமாகத் தோற்றமளித்தன. இருவரும் சிறிது நேரம் இக்காட்சியை வெவ்வேறு திசையில் இருந்தவாறு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். கண்கள் மட்டும் அதைப் பார்த்தனவே யொழிய மனம் ஒவ்வொருவரைச் சுற்றியும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இந்தநேரம் இங்கு மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது.

சந்திரன் இந்தச் சூழ்நிலையோடு தனது திருமணத்தைப் பற்றிய முடிவையும் மாற்றிக் கொண்டான். ஆனால் அதுவும் ஒரு நிபந்தனையுடன்தான். மணந்தால் அவளையே மணப்பது அல்லது வாளாவெட்டியாக காலத்தைக் கழிப்பது என்பதே அந்நிபந்தனை. ஆகையால் அவளைப்பற்றி அறிய அதிக ஆவல் கொண்டிருந்தான்.

அவளே முதலில் பேசுவாள் என எண்ணிக் கொண்டிருந்த அவன் அவள் பேசாதது கண்டுதானே பேச்சைத் தொடக்கினான். முதலில் அவளது ஊர் பெயர் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டான். அதிலிருந்து அவள் ஒரு அனாதை என்பதும் விளங்கிற்று. அத்துடன் அவளும் தான் போகும் எழுத்தாளர் மகாநாட்டிற்கே வரு

கிறாள் என்பதை அறிந்ததும் அவனுடைய மனம் குதுகலித்தது. பின் அவளின் விருப்பப்படி தன்னைப்பற்றிய முழு விபரங்களையும் கூறி, திருமணம்பற்றித் தான்கொண்டிருந்த முடிவைத்தான் அவளைக் கண்டதும் மாற்றியது பற்றியும் கூறினான்.

இதை அவன் கூறும்போது சற்றுத் திகிலுடன் கூறினான். ஆனால் அவனது கவனம் அவளளிக்கும் விடையில்தான் இருந்தது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. ஏனெனில் அவளுடைய முடிவிலேயே அவனுடைய வாழ்க்கை தங்கியிருந்தது ஒன்று. அவளுடைய முடிவினால் தான் தாயாரின் ஆசை பூர்த்தியாகும் என்பது மற்றொன்று. ஆகவே அந்த முடிவை ஆவலுடன் கேட்கக் காத்திருந்தான். அவனுடைய ஆவல் வீண் போகவில்லை. எதிர்பார்த்தவாறு தனக்கு அவள் விடையளித்ததும் அவன் தேவலோக யாத்திரை செய்தவன் போன்ற குதுகலம் அடைந்தான்.

பின் இருவரும் மனம்விட்டுப் பேசிவந்தனர். இடையிடையே அவள் அந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கவும் தவறவில்லை. ஏனெனில் அப்புத்தகத்தின் கதாசிரியனே தனக்குக் கணவனாக வாய்த்திருக்கும் பொழுது அவனது நாவலில் ஒன்றான "குமுறும் உள்ளம்" என்ற புத்தகத்தை அதிக சிரத்தையுடன் வாசித்ததில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

சிறிது நேரத்தால் இருவரும் தூங்கிவிட்டார்கள். மறுபடியும் எழும்பும்போது ரயில் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் வந்து நிற்பதை உணர்ந்தனர். அவசர, அவசரமாக ரயிலைவிட்டு இறங்கி நேராக ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சென்றார்கள்.

பின் காலை எட்டு மணியளவில் இருவரும் ஒன்றாக மகாநாட்டிற்குச் சென்று ஒன்றாகவே திரும்பினர். அவன் ஒரு வாரம் கொழும்பில் நிற்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனேயே வந்தான். ஆனால் வசந்தியைக் கண்டு அவளுடைய முடிவைக் கேட்டதும் அன்று இரவே ரயிலில் புறப்படவேண்டுமென எண்ணி அவளுடைய எண்ணத்தையும் அறிந்து அப்படியே இரவு ரயிலுக்கு ஏறினர்.

அன்று அவர்கள் இருவரும் ரயிலில் வரும் போது தங்களை ஒன்றுசேர்த்த மகாநாட்டையும், சனக்கூட்டம் இல்லாத அந்த இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியையும் நினைத்து அதை வாயாரப் புகழ்ந்தார்கள்.

அடுத்தநாட்காலை அவர்கள் யாழ்ப்பாண நிலையத்திற்கு, ஒன்று சேர்த்த ரயிலின்

மூலம் வந்துசேர்ந்தனர். அங்கிருந்து தனது தாயாரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நேராகவே சந்திரன் வசந்தியுடன் தனது வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

அங்கு தங்களது வருகையை முன் கூடியே அறிந்தவள் போல நின்று சந்திரனின் தாயைக் கண்டதும் இருவரும் ஒருகணம் வெட்கத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டனர்.

அவளும் குதூகலத்துடன் வாசலுக்கு வந்து. மகளையும், மருமகளையும் பாக்கைவாயால் வாழ்த்திய வண்ணம் கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள். செல்லும்பொழுது அவளுடைய வாய் ஓடும் ரயிலில் தந்தையை இழந்தான், ஓடும் ரயிலில் வாழ்வைப் பெற்றான் என்றே முணுமுணுத்தது.

பவானி செல்லையா,
S. S. C. 'D' Arts.

எங்கள் வகுப்பு

விஞ்ஞானத்தின் சாலையது
விலங்கு சாத்திர உரிமையது
அங்கே நாமும் படையெடுத்தோம்
நம்மையும் விலங்காய் எண்ணாதீர்
நாமும் உண்மை மனிதர்களே
நமக்கும் ஆறு அறிவுண்டு.
சட்டாம்பிள்ளை நம் வசந்தி
சட்டம் காக்கும் காவலாளி
உருவம் பரந்தது; உள்ளம் பரந்தது
இன்னிசைக் குயிலாம் ஈழத்தின் "லீலா"
சினிமாப் பாடல் இசையமைப்பினிலே
கவிதை பாடிடும் கலையரசி
நமது நண்பி சாவித்திரியே.
கொல்லென்ற சிரிப்பை வகுப்பில் கிளப்பும்
நகைச் சுவையரசி நமது புவனேஸ்
வகுப்பு நேரமும் இனிமையாகவே
தோன்றச் செய்வாள் பராசக்தி
இனிய தமிழை முத்துப் போல
வரைவாள் அவளே விஜயலக்ஷ்மி
படிப்பாள் நன்றாய்ப் புஷ்பராணி.
வகுப்பிலே அமைதி சிவஞானம்

உருவம் குள்ளம் பேச்சில் வெள்ளம்
எங்கள் சிநேகிதி சிவக்கொழுந்து
"கன்னி வயது இளம் பருவம்"—புகழ்
பாடகி நமது இந்திராவும்
வகுப்பிலே ஒல்லியாய்ச் சோர்ந்திருந்தும்
படிப்பிலே புலியாம் யோக ராணி.
குரலிலே விசித்திர ஒலி பலவும்
உண்டு எங்கள் கிரேஸுக்கு
தொட்டால் சிவக்கும் தலமணியும்
மங்கை, லறீனா, இந்திராவும்,
நேசமும், ஜெயமும், மகேஸ்வரியும்,
மேவும் நமது நண்பிகளே!—இதைக்
கருத்தினில் நினைந்து எழுதிட்ட
செல்வகுமாரி கோமாளி தான்.
பலவித குணங்களின் சேர்க்கையிது
ஒற்றுமை என்றும் குறையாது
இது போல் உயர்ந்த வகுப்புதனை
வேம்படியில் நீர் கண்டதுண்டோ?

H. S. C. I B. Science

எங்கள் வாசிகசாலை — அந்தோ பரிதாபம்!

1. மாடி வீட்டின் முற்றமது
தென்றல் வீசிடும் சோலையது
வாசக நேயரின் சாலையது
கல்விச் செல்வியின் கூடமது
வளமாய் அமைந்த மண்டபமது
மேவிடும் எங்கள் வாசிக சாலை.
2. ஆக்ரமித்தது அரசாங்கம்
அதிகரித்தனரே மாணவிகள்
கல்வி கருத்து என்றவரும்
படிக்கவே இடமும் தேடிடவே
சமமாய் புத்தியும் கூடிடவே
படையெடுத்தனரே ஒரு முகமாய்.

3. சகல நூல்கள் இருந்திடிலும்
பயின்று நுகர எண்ணிடவே
ஆவலோடே அங்கு சென்றால்
இடமும் கிடைப்பது அரிதாமே
இருக்கும் சில கதிரைகளை
தட்டியே பறிப்பர் ஆசிரியர்.
4. மண்டபம் நிறைய நூற்குவியல்
அறிவைப் பெருக்கும் நோக்குடனே
அமைதியாக அமைந்திடும் நேரம்
அமைதியைக் கலைக்கும் பரபரப்பு
சாலை அதிபரின் உஷ்! ஒலியும்
சேர்ந்தே அத்துடன் கூடிடுமே.

5. சரித்திர முழக்கம் தென் திசையாம்
சமஸ்கிருத போதனை வடதிசையாம்
புவியியல் சத்தம் ஒரு திசையாம்
அரசியல் தர்க்கம் மறு திசையாம்
ஒருங்கே கூடி மோதிடுமாம்
மனதையும் அப்போ கலக்கிடுமாம்.

6. முந்திடுவோரே பெறுவார்கள்
வேண்டிய நூல்கள் யாவையுமே
சாலை அதிபரின் வருகையையே
நோக்கியே யாவரும் நெருங்கிடுவார்
சிக்கலான இந்நிலையை
யாரிடம் போய் நாம் முறையிடுவோம்.

7. மேசை நிறைய நூற்குவியல்
அதிபரைச் சுற்றி மாணவிகள்
மிஸ்! மிஸ்! என்றே கூவிடுவார்
என்பேர்! என்றே முந்திடுவர்
அவதிப்படுவார் சாலை அதிபர்
ஐயோ! இந்த அவலநிலை!

“முவர்”
H. S. C. II Arts.

கலங்குவதென் தமிழ்த் தாயே?...

அகிலமெங்ஙனும் ஆட்சி புரிந்த தமிழ்த்தாயே!
உன் புகழினை நீ அறியாயோ? — அன்று
சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர் மடிமீதிலே நீ
தவழ்ந்து விளையாடியாயன்றோ — உன்
சிறப்பினையும், தெவிட்டா இனிமையையும்
ஆயிரமாயிர புலவர்மணிகள் ஏற்றித்தொழ
உன் புன்னகையால் அந்நியரையும் மயக்கினாயே!

அன்னே! உன் அளப்பரிய பெறுமதியை
எம்மால் எவ்விதம் அளவிட முடியும்!
சங்ககால முதல் உன்தவமைந்தரது
வீரரதி வீரத்தினை அகிலமெங்ஙனும் — பரப்பி
எழிலுறு ஆட்சிபெற்றாய் மாதே — தமிழ்த்தாயே
உந்தனது புகழினுக்கு இப் பாரினில்
இயம்பிட உண்டோவம்மா — ஈடு.

இந்தியா, இலங்கை, யாவகம் முதற்கொண்டு
நீ புரிந்தாய் புவியாட்சி — உந்தனது
புகழ் கேட்டு வந்தனராம் அந்நியர் — அவர்
தம்மை நீ மயக்கி உன் எழில் பருகச் செய்தாய்
அன்னே! தமிழ்த்தாயே உன் எழில் பருகிய
அந்நியர் உன்னைப் புறக்கணிக்க — உந்தனது மனம்
கல்லாய் உருகியே அம்மா பாகாய்க் கரைந்ததே!

அந்நியரால் உந்தனது மாஎழில் மறைந்து வர
உன் தவமைந்தரும் உன்னைப்புறக்கணிக்க
உன் பழய புகழ்யாவும் கெடுவதா — தாயே
எந்நிலை உந்தனுக்கு வந்துற்ற போதிலும்
உன் ஆதி நிலை ஓர்காலும் மாறாது மாறாது தாயே!
நீ வடிக்கும் கண்ணீருக்கும் நீயுறும் — துன்பத்திற்கும்
பலன் கிடைத்தே தீருமம்மா — தமிழ்த்தாயே!

பார் புகழும் உன் ஆதி நிலை மறந்த — உன்
தவமைந்தர் உந்தனை எண்ணி எண்ணிக் — கலங்கும்
காலமும் வந்தது அம்மா — தமிழ்த்தாயே!
உன்னைப் புறக்கணித்து உன்னைப் பேணாமல்
வந்ததன் பலன்தான் அம்மா — இன்றவர்
தம் வயிற்றில் அடிக்கும் நிலையை — அந்நியர்
கொடுத்து விட்டனர் அம்மா அவர்களுக்கு!

உன்னைப் புறக்கணித்த உன்தவ — மைந்தருக்கு
நீ கொடுத்த தண்டனைதான் சரி அம்மா!
இன்று அவர் வாழ — அந்நிய மொழி கற்றிடாகில்
வழி இல்லை தாயே — தமிழ்த்தாயே — உன்கருணை
வேண்டி நிற்கும் உன் மைந்தர் கவல் தீர்க்க
உன்னையன்றி வேறு யாரும் துணையில்லை!
கவலும் உன் மைந்தர் கண்ணீர் துடைப்பாயே!

‘ஹிந்தி’, ‘சிங்களம்’, முதற்கொண்டு — உன்னைத்
தாக்கிடினும் உன் தொல் புகழ் மறைந்திடுமோ
உந்தனது மைந்தர் இதயமென்ன கல்லோ — உன்
துயர் தீர் அம்மா தமிழ்த் தாயே — கவலும்
உன் துயர் கண்டு இரத்தம் கொதிக்குதம்மா!
உன்னை நினைத்து எங்கும் உன் மைந்தர்
அன்னை தமிழ்த் தாயை எண்ணி உருகுகின்றனர்!

உந்தனது சிங்கத்தமிழ் மைந்தர் — தம்
உள்ளம் ஆவேசம் கொள்ளுதம்மா — தமிழ்த்தாயே!
தம் அடிமை உணர்வும் நீங்கும் — காலம்
வந்ததென்று உள்ளம் மகிழ் பொங்குகின்றது
உன் துன்ப வாழ்வினுக்கும் விடிவு வந்ததம்மா!
உன் தொல் சீர்மை நிச்சயம் நிச்சயம் — துலங்கும்
இதற்காகக் கலங்குவதேன் தமிழ்த்தாயே?

இன்பரெத்தினம் அரசரெத்தினம்,

H. S. C. II Arts.

வள்ளுவர் வகுத்த இல்லறம்

இல்லறத்தின் மாண்பைத் தேனாறும்
செந்தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் பல எடுத்தி
யம்புவதை நாம் காண்கிறோம். பண்டைக்
கவிச்சுவை ததும்பும் காப்பியங்கள் பலவற்
றுள் இவ்வாழ்க்கையின் மகத்துவம் ஒளி
வீசுகின்றது.

இல்லறத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவன்
தலைவியின் வாழ்வு சிறப்பாக அமையுமா
யின் அவர்களை மானிலத்தோர் பாராட்டி
மகிழ்வார். அவர்கள் மேல் உலகம் செல்
லும்பொழுது விண்ணவர் பூமாரிபொழிந்து
மங்கள வரவேற்பளிப்பார் என்கிறது ஐம்
பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான வளையா
பதி.

வாழ்க்கைத் துணைவி தன் கணவனிடம்
உள்ளன்பு உடையாளாகி, ஊராரின்
மதிப்பிற்குரியவளாகி, மனைக்கு அலங்கார
மாக விளங்குகின்றாள். எனவே, மனைக்கு
விளக்காகிய மங்கை நல்லாள் இல்லாத
வீடு கொடிய காட்டிற்கு ஒப்பாகும். இல்
லற வாழ்க்கையே உலக இயல்பிற்கு அடிப்
படையாக உள்ளது என்பது நாலடியார்

கருவாகும். இங்ஙனமாக இவ்வாழ்க்கை
சிறந்தோங்குவதற்குப் பெண் தெய்வம்
முக்கியமாக விளங்குகின்றாள் என்பதற்குச்
சான்றாக இன்று விளங்குகிறது சாஜஹான்
தன் குலதெய்வத்திற்காகக் கட்டியெழுப்
பிய தாஜ்மஹால்.

இல்லறமே நல்லறம் என இலக்கிய நூல்
கள் பல போற்றிப் புகழ்வதுபோல் குறள்
தந்த கோமான் வள்ளுவரும் தன்படைப்
பாகிய திருக்குறளில் இல்லறத்தை நல்லற
மென வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றார். இல்
லறவியல் என்ற தலைப்பின்கீழ் இருபது அதி
காரங்களில் இவ்வாழ்க்கையின் மாட்சியை
விளக்குகிறார் தெய்வப்புவவர். அவற்றைச்
சற்றுச் சுவைத்து வருவோம்.

இல்லறத்தில் மனைவியோடு கூடி வாழ்ப
வன் அறத்தின் இயல்பினை யுடைய மூவகை
யினருக்கும் நல்ல வழியில் நிலைபெற்ற
துணையாவான் என்று இவ்வாழ்க்கைக்கு
இலக்கணம் தருகின்றார்.

“அறனைப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை
யஃதும்
பிறன் பழிப்ப தில்லாயி னன்று”

என்னும் குறளில், மனிதப்பிறவிக்குத் தர்மம் என்று சொல்லத் தகுந்ததே இல்லறம் என விளக்கம் தருகிறார். எதற்காகத் துறவறத்தை எண்ணுகிறோமோ, அதனால் ஏற்படக்கூடிய பலனை இல்லவாழ்க்கையைத் தர்மமான முறையில் நடத்தினால் கிடைக்கும். அது எப்படியெனில்,

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்
வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

உலகில் வாழவேண்டிய முறையில் வாழ்ந்தால், அவன் தெய்வங்களுள் ஒருவனாகக் கருதப்படுவான். இல்லாளின் நற்பண்புகளே ஒருவன் வாழ்வின் மங்கள ஒளி. இவை அமையப்பெறுதவளாய் இல்லாள் இருந்தால் எவ்வளவு செல்வம் இருந்தாலும் வாழ்வு நிறைவு பெறுது. இதனை,

“மனைமாட்சி யில்லாள் கணில்லாயின்
வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில்”

என்ற குறள் மூலம் உணர்த்துகிறார் முதற்பாவலர்.

கற்பினின்றும் தவறுது தன்னைக் காத்து, தன் கணவனையும் காத்து, தகுதியமைந்த புகழையும் காத்து, வீட்டில் சோர்விலாது வாழ்கின்றவளே பெண்ணரசி. இத்தகைய நற்பண்புகள் உடைய ஒரு பெண் பிற தெய்வம் தொழாது, தன் கணவனையே தொழுது, மழைபெய் என்றதும் வானின்று மழை பொழியும் என்று கூறிப் பெண்ணின் கற்பின் திண்மையைத்,

“தெய்வம் தொழா அன் கொழுநந்
ரோழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”

என்ற ஈரடிகளால் அளக்கின்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

சிறந்த இல்லற வாழ்க்கையின் எடுத்துக் காட்டாகவும் ஒருவன் பெறக்கூடிய பேறுகளில் மேன்மையானதுமாக விளங்குவது மட்கட்பேறேயாகும். குடும்பத்தின் மங்கலமாகத் திகழ்வது மனையாளின் பண்பு. அதற்கு அழகினைக் கொடுக்கும் ஆபரணமாக வது நல்ல மக்களைப் பெறுவது என்பது குறள் ஆசிரியர் கருத்து.

பழிபாவங்கட்கு ஆளாகிவிடாத நற்குண நற்செயல்களையுடைய மக்களைப் பெற்றால்,

அவர்களைப் பெற்றோரை ஏழு பிறவிகளிலும் தீவினைகள் தீண்டா என்பதை,

“எழு பிறப்புத் தீயவை தீண்டா பழி
பிறங்காப்
பண்புடைய மக்கட் பெறின்”

என்ற குறளில் கூறுகின்றார். தாம் பெற்ற மகன் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கங்களால் சிறந்தவன் என்று ஊரார் போற்றும் பொழுது அவர்கள் உள்ளம் பூரிப்பு அடைகின்றது. பெற்றோரால் நன்முறையில் வளர்க்கப்படும் மக்கள் “இவர்களைப் பெற இவர் பெற்றோர் எத்தவத்தைச் செய்தனரோ!” என்று பாராட்டத்தகு முறையில் முன்னணியில் நிற்கவேண்டும். மக்களைப் பெற்ற வீடு இன்பம் தரும் இனிய வீடாகும்.

“அன்பகத் தில்லா லுயிர்வாழ்க்கை
வன்பாற்கள்
வற்றன் மரத்தளிர்க் தற்று”

என்னும் குறளிலே, உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாமல் நடத்தும் வாழ்க்கை கொடிய பாலை நிலத்திலே பட்டமரம் தளிர்ப்பது போலாகும் என இல்லறத்தின் உன்மை இலக்கணமாகிய அன்பிற்கு விளக்கம் தருகிறார் வள்ளுவர். கணவன், மனைவிக்கு உள்ளத்திலே அன்பு இல்லாவிட்டால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் தென்றல் வீசாது, தேள் கொட்டும் நரக வாழ்க்கையாகவே மாறிவிடும். அன்புடையவர் சொல்லும் பொருளும் பிறருக்கு உதவும். அன்புள்ள உடம்பே உயிர் உள்ள உடம்பாகும். வீடு நோக்கி வருபவரை வருக! வருக என வரவேற்று உபசரிப்பவர்களுடைய இல்லவாழ்க்கை சிறப்புறுமேயன்றிச் சீர்கெட்டு அழியாது. அனிச்சம்பூ மோப்பங் குழையும், அதுபோல் உபசரிப்போர் முகம் வேறுபடின் விருந்தினர் மனவாட்டம் அடைவர்.

“இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம்
விருந்தோம்பி
வேளான்மை செய்தற் பொருட்டு”

எனக் கூறுவதிலிருந்து, வீட்டில் இருந்து சிறந்த இல்லறத்தை நடத்துவதின்காரணம் விருந்தினரை வரவேற்று விருந்தளிப்பதற்கே என்று வள்ளுவர் கருதும் இல்லறத்தின் தத்துவம் விளங்குகிறது.

வள்ளுவனார் கூற்றுப்படி இல்லறத்தார்க்கு அடுத்து இருக்கவேண்டிய பண்பு இனியவை கூறலேயாகும். தம்மை நாடி வந்தோர்க்கு உளமுலந்து பொருள் கொடுக்காது போனாலும் முகம்மலர்ந்து இனிய வார்த்தைகள் சொன்னால் அதுவே சிறந்த

தது. இல்லறம், நல்லறமாக அமைய வேண்டுமாயின் இனியவை கூறல் இன்றியமையாதன. பிறர்க்கும், தனக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய இனிமையான வார்த்தைகளைக் கூறுபவனுக்குப் பாவங்கள் குறைந்து புண்ணியம் பெருகும் என, இனியவை கூறலின் சிறப்பினை,

“அல்லவை தேயவறம் பெருகு

நல்லவை

நாடி யினிய சொலின்”

என்ற ஈரடிகளால் உணர்த்துகின்றார் பொய்யில் புலவர் வள்ளுவர்.

செய்நன்றியறிதல், அறத்தில் வழுவாது நடுநிற்றல் அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை போன்ற இலக்கணங்களை விளக்கியபின் பிறனில் விழையாமைக்கு வருகின்றார். இல்லறத்தில் இருந்தே பிறன் மனையாள் மேல் ஆசை கொள்வது அறநெறிக்கு ஒவ்வாதது. இந்த ஒரு செயலே இல்லற வாழ்க்கையை இழிநிலைக்குக் கொண்டு வரும். அவர்கள் குலத்தையே நாசமாக்கும் என்பதற்கு ஆயிரம் சான்றுகளுண்டு. ஏன்? இலங்கையை ஆண்ட வீணைக்கொடியோன் இராவணன் சீரழிந்து, அவன் குலமே நாசமாகக்காரணம் பிறன் மனையாளாகிய சீதையே என்கின்றாள் கற்புக்காரிகை மண்டோதரி. வள்ளுவரும்,

“அறனியலா னில்வாழ்வா னென்பான்
பிறனியலான்

பெண்மை நயவா தவன்”

என்ற குறளில் இல்லவாழ்க்கையைச் சிறப்பாகத் தருமமுறையில் நடத்துகிறவன் என்பவன் இன்னொருவனுக்கு உரியாளுடைய பெண்மை இன்பத்தை விரும்பாதவன் என்று பிறனில் விழையாமைக்கு வரம்பு கூறுகின்றார்.

தீங்குக்குத் தீங்கு திருப்பிச் செய்பவனைச் சிறந்தவனாக உலகத்தார் நினைக்கமாட்டார்கள். ஆனால், தீங்கு செய்தவனை மன்னித்து விடுகிறவனையே பெருந்தன்மையுடையவன் என்று மதித்து அவனுடைய நற்குணத்தைத் தம் உள்ளங்களில் போற்றிவைத்துக் கொள்வர். தண்டிக்கிறவனுக்கும், மன்னிக்கிறவனுக்குமுள்ள வித்தியாசம் என்ன வென்றால்,

“ஒறுத்தார்க்கு கொருநானே இன்பம்
பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்”

தமக்குத் தீங்கு செய்பவரைத் தண்டிப்பவனுக்கு ஒரு நாள் தான் மகிழ்வுண்டாகும்.

யாருடைய நல்வாழ்வைக் கண்டும் பொருமை கொள்ளாத உயர்ந்த உளப்பாங்கினை நாம் அடைந்துவிட்டால் அதைவிட நன்மை தரக்கூடிய செல்வம் வேறென்றுமில்லை என அழுக்காறுமையின் மேன்மையை,

“வியூப்பேற்றி னஃதொப்ப தில்லையார்
மாட்டு
மழுக்காற்றி னன்மை பெறின்”

என்ற குறளில் தெளிவாகக் கூறுகிறார். தர்ம பலத்தை இழந்து அவமதிப்பவன் தான் மற்றவர்களுடைய நல்வாழ்வைக் கண்டு பொருமை கொள்வான். இவ்விதம், பொருமையினால் செல்வம் பெற்றவர்களும் இல்லை. அது இல்லாததனால் செல்வத்தை இகழ்ந்தவர்களும் இவ்வுலகில் இல்லை என்பதே வள்ளுவர் கண்ட உண்மை.

வெஃகாமை, புறங்கூறுமை, பயனில சொலாமை, திவினையச்சம் போன்ற, இல்லவாழ்க்கை சிறப்பாக இயங்கக்கூடாது பிடிக்க வேண்டிய நற்பண்புகள் பற்றியும் வள்ளுவர் விளக்கம் தருகின்றார்.

பயன் கருதாது பொதுநலனுக்குரியவற்றைச் செய்தல் ஒப்புரவு. இல்லறத்தில் இருப்பவன் சமுதாயத்தில் இருந்தே பொருள் ஈட்டுகிறான். தனக்கு வேண்டியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு எஞ்சியுள்ளதை அதே சமூகத்திற்குப் பயனுறச் செய்வதே பண்புடைமை.

“ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றை
யான்
செத்தாருள் வைக்கப்படும்”

என்பதில் மற்றவர்களுக்கும் தனக்குள்ளது போல் இன்ப துன்பம் என்று உணரக்கூடிய உபகார சிந்தையுள்ளவன் தான் உயிர் உள்ளவனாகக் கருதப்படுவான், மற்றவன் இறந்ததற்குச் சமானம் என வள்ளுவர் கருதுகிறார்.

ஏழைகளை வருந்தச் செய்யும் அவர்களது பசிப்பிணியைத் தீர்த்து வைத்தல், ஒருவன் தான் பெற்ற செல்வத்தை ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைப்பதாகும். இத்தகைய ஈகையால் ஒருவன் மேன்மையான புகழைப் பெறமுடியும். அப்படிப்பட்ட புகழ்

பெற்று வாழ்வதைவிட இப்பிறவியில் நாம் அடையக்கூடிய பயன் எதுவுமில்லை என்பதனை,

“சத வீசையா வாழ்த லதுவல்ல
தூதிய மில்லையுயிர்க்கு”

என்ற குறள் விளக்குகின்றது. இங்ஙனம் வாழ்க்கைத்துணை முதல் புகழ் ஈழாக உள்ள நெறிகளில் இல்லறத்தை மேற்கொள்பவர்கே, இவ்வாழ்க்கையால் வரும் பயனைப் பெறுவர். இல்லாளோடு இல்லறத்தில்

முறைமையோடு வாழ்வானே உற்றார்க்கும், மற்றோர்க்கும் உறுதுணையாவான்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வன்
வானுறையும்
தேய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

என்பதே இல்லறத்தை உயர்த்திப் போற்றிய குறள் தந்தகோமானின் கூற்று.

லலிதா டில்குஷி மகாலிங்கம்,
H. S. C. II Arts.

சிரிப்பின் இயல்புகள்

ஹி! ஹி! ஹி! என்ன சிரிக்கிறீர்? நான் சிரிப்பது உமக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கிறதா? சிரிப்பதும் ஓர் கலை. இது உமக்குத் தெரியுமா? சிரிப்பு மனிதனை அளவிடும் ஓர் கருவி. சிரிப்பதிலே பல வகையுண்டு. அதில் சிலவற்றை நான் கூறுகிறேன்.

ஆபீஸ் குமாஸ்தா வேலை உயர்வுக்காக மனேஜரிடம் குழைவது கண்டிருப்பீரோ? அல்லது நீரும் அப்படிச் செய்திருப்பீரோ? அப்போது ஹி! ஹி! ஹிஹ் ஹி! என்று சிரித்திருப்பீரே! அதுதான் அசட்டுச் சிரிப்பு. இதில் இன்னுமோர் உட்பிரிவு உண்டு அதுதான் பிறர்தான் சொன்ன ஹாஸ்யத்தைக் கேட்டு இரசிக்காவிடில் தானே சிரித்து முழப்புவது. இதற்குப் பெயர் அசட்டுச் சிரிப்பு. இதில் உமக்கு நிறைய அனுபவம் இருக்குமென நினைக்கிறேன் ஹி! ஹி! ஹி!

அயல் வீட்டிலேதான் தொழிலுக்குப் போட்டியாக வந்தவர் இறந்து இருப்பதைக் கேட்டுத் தன் மனைவியிடம் தனக்கு வரப்போகும் அதிர்ஷ்டத்தைக் கூறி ஹ! ஹஹ் ஹா! என்று சிரிப்பது தன்னலத்தில் எழுந்த அட்டகாசச் சிரிப்பு.

எனக்கு ஒரு பாட்டு ஞாபகம் வருகிறது. கூறவா? தெருவில் போகும் பெண்ணைப் பார்த்துச் சிரிப்பதும் ஒரு வகைச் சிரிப்பு! அதன் பலனாய் உடனே கிடைப்பது காதறுந்த பழஞ் செருப்பு!

இதன் மறுவகை சாந்தமுள்ள பெண்ணின் வடிவத்தில் திகழும் வாடாப்பூ! அதுதான் புன்னகை! மேடையிலேறி அலங்கார

வசன அடுக்கு மொழிகள் பேசிச் சிரிப்பது வில்லன் சிரிப்பு: ஹ! ஹஹ்! ஹஹ்! ஹி.

ஏழைகள் படும் கஷ்டத்தை இழிவாகச் சொல்லிச் சிரிப்பது வில்லன் சிரிப்பின் ஒரு பகுதி. ஆனால் இரண்டிற்கும் ஓர் வித்தியாசம் உண்டு. முதற் கூறிய வில்லன் சிரிப்பு உண்மையான வாழ்க்கையில் இல்லாமல் வேறு வேடம் தரித்து நடிக்கையில் சிரிக்கும் சிரிப்பு. அது களங்கமுடையதல்ல.

ஆனால் இரண்டாவதோ மற்றவர்களின் ஏழ்மையைக் கூறி தன்னைத்தானே பெருமைப் படுத்திக்கொண்டு அகங்காரமாய்ச் சிரிக்கும் களங்கமுடைய சிரிப்பு.

உமக்குச் சங்கீதம் வருமா? வராதா! அப்படியானால் நான் உண்மையைக் கூறி விடுகிறேன். எனக்கும் சங்கீதத்திற்கும் ஒரு மைல் வித்தியாசம் ஹ! ஹ! ஹா! ஹா! அது தான் சங்கீதச் சிரிப்பு மன்னித்துக் கொள்ளும். எனக்கும் சங்கீதத்திற்கும் வெகுதூரமன்றோ? அதுதான் எனக்குச் சங்கீதச் சிரிப்பு வருகிறதில்லை. ஓர் பிரபல சங்கீத வித்துவானிடம் போய் ஓர் ஹாஸ்யத்தைச் சொல்லும். அதில் சிரிப்பு இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. எப்படியும் சிரிக்கப் பண்ணிவிடும். அப்போது அவர் சிரிப்பதைக் கவனித்துக் கொள்ளும்.

அது போல சிரித்துப்பாரும். கழுதை வராவிட்டால் பரவாயில்லை. ஆனால் மறந்து விடாதேயும்! என்னிடம் அப்படிச் சிரித்துக் காட்டும். ஹி! ஹி! ஹி! ஹி!

கௌரிதேவி துரைச்சாமி,
Form III.

Reports.

Report of the Student Council 1960

Principal	— Miss M. Thambiah
Sponsor	— Miss S. Rajaratnam
Head Girl	— Sivapackiam Kumarasamy
Games Captain	— Analogini Ponniah
Prefects	— Lakshmi Chinniah (Secy.) Karuneswary Kandasamy Kamalasani Ponniah Sarathamani Rajakesari Jeyarani Seenivasagam

House Captains :

Creedy	— Rathirani Kanagaratnam
Hornby	— Pushpadevi Chelliah
Scowcroft	— Indrani Seenivasagam
Lythe	— Kamala Ratnasingam (Jan.—April) Lakshmi Balasingam (April—Dec.)

Lower School Prefect:

Kanagambikai Kumarasamy

It is about 8 years since the inception of the Student Council and I feel proud to say that this body has long passed the stage of a toddler. As Tradition befits we wish to review the events of this body, since its last birthday.

As is the custom, the members of the Student Council were elected on a democratic basis. The members in our electoral list seem to have matured regarding one of its fundamental democratic rights—The use of the franchise. At the last election none of the ballot papers were spoilt. The Student Council was entrusted with its tasks in the customary ceremonious way—unfurling the school flag and taking the oath of the council.

Among our manifold tasks, we were specially entrusted with the maintenance of discipline in the school. With the chimes of the first bell, all students are in their classes and the Student Council maintains absolute silence in the school with the second bell.

At the end of the first term we had to lose the services of Kamala Ratnasingam who was the Lythe House Captain. Lakshmi Balasingam succeeded her as the Lythe House Captain.

I wish to bring to the notice of the students that punctuality and regularity to school should be observed by all. Late coming has been a common feature at Vembadi but I am proud to say that the Student Council with the able assistance of the Staff and Senior Students has remarkably reduced the number of late comers. Hold on to the Motto "I can" and be punctual and regular to school in the coming year.

I wish to thank every student at Vembadi and the staff who have co-operated with the Student Council to make this year a success. I do earnestly hope that the Student Council of 1961 will strive to hand over this body more beautiful than it has been handed to them.

I hope in the ensuing year we will all hold on steadfastly to the traditions of our Alma Mater—bearing in mind that our endeavours are "to strive, to seek, to find," a very successful future for her.

Lakshmi Chinniah,
Secretary.

Games Report for the Year 1960

Games Mistress —

Miss M. N. Rajanayagam

Games Committee — Upper School

Miss R. Winslow

„ C. Kandavanam

„ S. Dharmalingam

„ P. Ayadurai

Mr. A. A. Benedict

Lower School

Miss B. Rajaratnam

Miss A. Kandiah

Games Captain — Annalojiny Ponniah

Lythe House

Games Captain — Amsadevi Ratnasingam

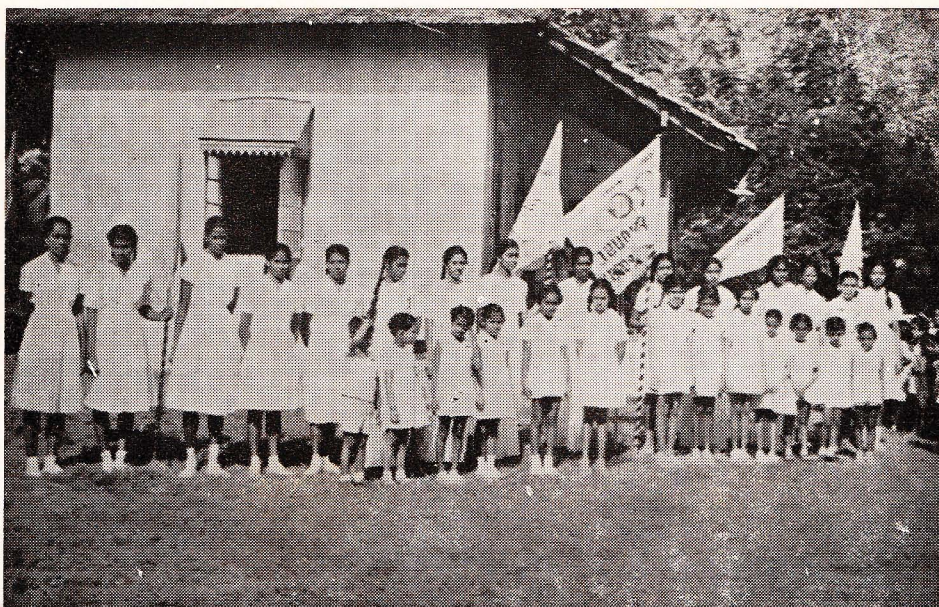
THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

THE STUDENT COUNCIL 1960—61

CLASS MONITRESSES AND PREFECTS 1960—61

Hornby House
 Games Captain — Nirmaladevi Crofton
 Creedy House
 Games Captain — Leelawathy Narayanan
 Scowcroft House
 Games Captain — Karunaranjini
 Gunaratnam

Although our activities for the year under review have not been a whirl-wind success, it is my pleasant duty to register an uninterrupted record of all our activities throughout the year. The friendly games with our sister schools have always ended in the best of spirits and has once again justified the stand we take in our attitude towards competitions.

This year, sports activities began as usual with the lower School Sports Meet which was held under the patronage of Dr. & Mrs. K. Kanagaratnam. The arrangements and the running of the meet were so well done that one could desire nothing better. Special mention must be made of the keenness shown by all four Houses. The Scowcroft House carried away the coveted House Championship.

Individual Championship were as follows:
 Intermediate — Inpawathy Murugesu
 Junior — Dharmini Dharmalingam

The above meet was followed by the Inter-school P. T. Competition. Though we did not achieve as great success in this field as we did last year, yet the results of the competition showed beyond doubt what interest and training could do in the form of producing winning teams. Two of the three squads we entered, won the following places.

Under 19 — 2nd place
 Under 13 — 3rd place

The second term began with regular practices for the Upper School Sports Meet, which was held under the patronage of Dr. & Mrs. H. W. Thambiah. The Meet commenced with the March Past and the traditional lighting of the Olympic Torch. The keenness and enthusiasm on the part of the House Mistresses and the House Captains, enabled us to maintain a high standard. The tents were tastefully decorated and the Meet was well organised. Our congratulations to the members of the Creedy House who did well in winning the Inter-House Championship. The success of the Creedites

was mainly due to the enthusiasm of Miss L. Cumarasamy, who spent quite a bit of her evening in training the various teams. Individual championships were as follows:—

Junior — Manithy Thisanayagam
 Intermediate — Thevimalar Eliathamby
 Senior — Rathirani Kanagaratnam

Best Performance Cup — Sugunaranjitham Eliathamby for creating a new school record in Discus Throw.

The second term was crowded with Athletic Programmes which followed one after the other. As in past years, our girls kept up the high standard of our athletics when they entered for the Inter-Schools' Athletic Meet conducted by the Jaffna Girls' Schools Sports Association. We won in the following events:—

Hurdles—1st Place
 Rathirani Kanagaratnam
 High Jump—3rd Place
 Amsadevi Ratnasingam
 Hurdles—3rd Place
 Kalaivani Pararajasingam
 High Jump—3rd Place
 Thevimalar Eliathamby
 220 yards sprint—3rd Place
 Thevimalar Eliathamby
 Juniors 100 yards sprint—1st Place
 Manithy Thisanayagam
 Juniors 100 yards sprint—2nd Place
 Rajeswary Kandiah
 Inters 100 yards sprint—2nd Place
 Sivakumari Krishnapillai

Towards the end of the term the Inter-Class Netball Matches were conducted with keen interest. In the Upper School the S.S.C. A team were Group I Champions, Form III B were Champions in Group II and Form I A obtained the Championship in Group III.

During the second term holidays, a few of our athletes attended the Coaching Camp held at Jaffna College. This was the first of its kind held in Jaffna, being organised by the Y. M. C. A. It gave our girls opportunity for good training. On the last day of the camp a Sports Meet was organised by the Jaffna Schools' Sports Association, at which Rathirani Kanagaratnam got the second place in Long Jump, and first place in Hurdles, and Florence Gunaratnam obtained the third place in the 220 yards sprint.

During the third term there were further practices in preparation for the Junior Athletic Championship Meet which was held at Jaffna College. Our team won the Intermediate Relay Cup, Thevimalar Eliathamby obtained the third place in 100 yards sprint and in High Jump and Rathirani Kanagaratnam got the first place in Hurdles.

Greater enthusiasm was shown during the latter part of the term. when Netball was played. We entered the Junior and Senior teams for the Inter-School Netball competitions. We congratulate the Uduvil Senior team and the Junior team of Methodist Girls' High School on their winning the championship in their respective groups.

It must be mentioned that the All-Island Girls' Public Schools' Championship Meet was held for the first time in Colombo and our Inter Relay team was placed third.

My thanks are due to the Games Committee and to the House Mistresses and House Captains for their loyalty and Co-operative spirit which made my task a pleasant one. Finally I should like to thank our games Mistress Miss M. N. Rajanayagam, without whose encouragement and untiring efforts, we would never have pursued this years activities with such success.

Annalojiny Ponniah,
Games Captain.

Report of the H. S. C. Union 1960

Patron — Miss M. Thambiah
Staff Advisor — Miss S. Durayappah

Committee for the First Term

President — Lakshmi Chinniah
Vice-President — Lakshmi Balasingam
Secretary — Pooshparani
Seenivasagam
Asst. Secretary — Pathmini Thambirajah
Treasurer — Sivaneswary Ramiah

Second Term

President — Lakshmi Chinniah
Vice-President — Uma Ramalingam
Secretary — Lakshmi Balasingam
Asst. Secretary — Pooshparani
Seenivasagam
Treasurer — Jeyaruparathy Ponniah

Third Term

President — Lakshmi Chinniah
Vice-President — Malathi Nadarajah
Secretary — Lakshmi Balasingam
Asst. Secretary — Rabia Abdul Cader
Treasurer — Annalogini Ponniah

I deem it a great privilege to submit the year's report of the H. S. C. Union. This Union plays an important part in the life and education of the H. S. C. students. I am happy to say that the year under review was one of great success. We were unable to hold regular meetings since we were fully occupied with other college activities.

Our first meeting of the year was rather an interesting one — when we had the 'Freshers' introduction! We had two interesting debates for the year. The first one with Jaffna Central College on 'The Extension of Franchise to the Under Eighteen is Detrimental to Democracy', and the other with Jaffna College on 'தாய்க்குப் பிள்ளை தாரம்.' We also had the privilege of listening to Dr. Vethanayagam on 'Psychosomatic Medicine.'

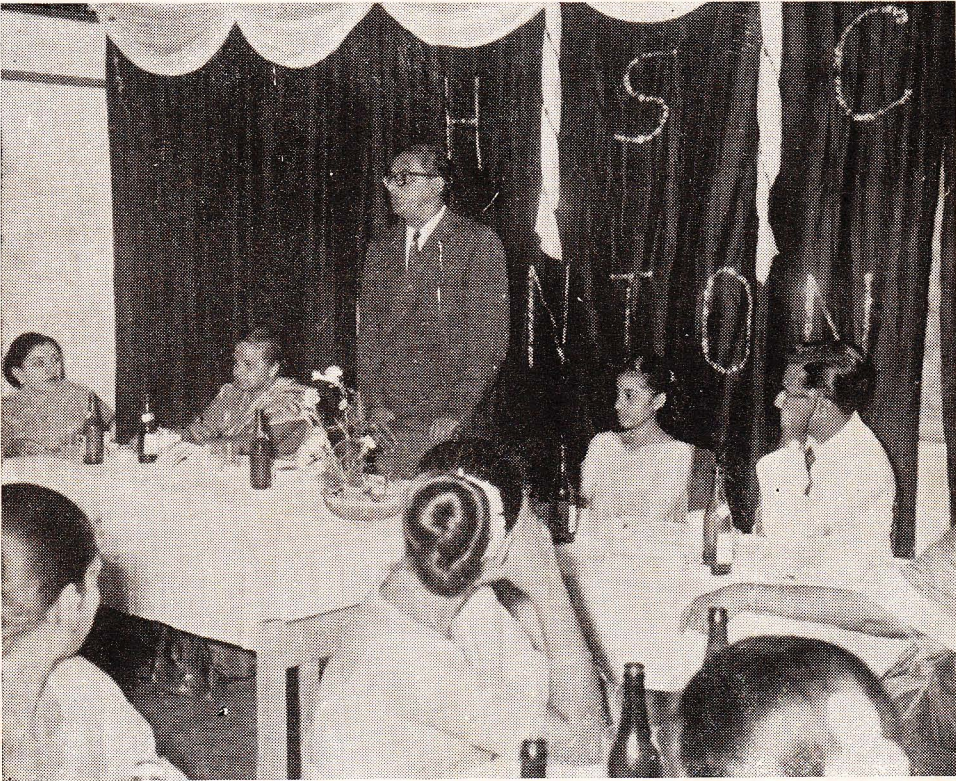
The climax of our meetings was our Seventh Annual Dinner on the 8th of October. Mr. & Mrs. Raju Coomaraswamy were our chief guests and need I say the function was colourful, dignified and an event to remember.

My sincere thanks are due to our Principal Miss M. Thambiah and our advisor Miss S. Durayappah for the help given to us during this year. I also thank all the members of the Union for their loyal co-operation given to us during the current year.

We end this year with a note of anxiety. For with the Assisted Schools and Training Colleges (Special Provisions) Bill—finding an important place in the Statute Book of Ceylon—one wonders what the future holds for our seven year old H. S. C. Union.

We do still hope that though managements may change and statutes may increase, our H. S. C. Union will grow from strength to strength.

Lakshmi Balasingam,
Hony. Secretary.

THE CHIEF GUEST PROPOSING THE TOAST OF THE H. S. C. UNION

BATTLE OF THE KNIVES AND FORKS

Report of the Creedy House

Staff Advisor— Miss L. Kumarasamy
House Captain— Rathirane Kanagaratnam
Vice-Captain— Thilaga Nadarajah
Games Captain—Leela Narayanan
Treasurer— Rajeswary Rajasingam

Dear Creedyites,

It is with great pleasure and satisfaction that I submit the report of the Creedy House for the year 1960.

Although we did not do very well in the Lower School Sports Meet, yet I am proud to say that we carried away the cups for the track events, jumps, relay, best performance and group events and finally the sports shield, at the Upper School Sports Meet. We got the challenge cup for group events after many years and intend to give it a permanent home in our house.

My congratulations go to our senior athlete Rathirane Kanagaratnam on becoming the senior champion. I wish to congratulate Manithy Thisanayagam of Lythe House and Thevimalar Eliathamby of Hornby House on becoming the Junior and Intermediate champions respectively.

We have not fared so well in studies and in attendance Creedyites, remember your motto "I can" and strive to do better in these fields next year.

In concluding the report I wish to thank our staff advisor Miss L. Kumarasamy for her kind help and advice which led to our great success. My sincere thanks are due to the members who came forward with great keenness and willingness to participate in the various activities of the house.

I wish the new house captain and all the Creedyites a successful 1961.

Rathirane Kanagaratnam,
House Captain

Report of the Hornby House for the year 1960

Staff Advisor — Miss T. Sinnadurai
House Captain — Pushpadevi Chelliah
Vice Captain — Vimalasamy
Ambihaipaker
Games Captain — Nirmala Crofton

Dear Hornbians,

I have great pleasure in submitting the Hornby House report for the year 1960. A fact to be regretted is that although we worked hard we did not fare well in games. But yet it was a great pleasure for the Hornbians to have carried away the March-Past Cup. I must congratulate the Creedyites on their grand performance at the Sports Meet. They carried away the Sports Shield and the Challenge Cup for Group Events.

My special congratulations go to Thevimalar Eliathamby who was our Intermediate Champion.

It is disheartening to note that we have lost a number of points by late comers. Wake up Hornbians! Do make an effort to come in time to school and to study hard.

I sincerely thank our Staff Advisor Miss T. Sinnadurai for the keen interest she has taken in all our house activities.

I am deeply grateful to the committee and all other members of the House for their ready co-operation and enthusiasm.

Pushpadevi Chelliah,
House Captain.

Report of the Lythe House for the year 1960.

Staff Advisor — Miss P. Ampalam
House Captain — Lakshmy Balasingham
Vice-Captain — Kamalashani Ponniah
Games Captain—Amshadevi Ratnasingham
Secretary— Karuneswary Kandasamy
Treasurer — Saratha Rajakesari

As it's customary, its my humble duty and indeed a great pleasure to submit the report for the year 1960.

In the field of athletics we were placed second. But still we are proud of our athletes who fought to the last with courage and determination.

Special mention should be made of Manithy Thisanayakan who became the junior champion at the Inter-House Sports Meet and who obtained the first place in the junior 100 yards event at the Jaffna Girls' Schools' Sports Meet.

It is disheartening to note that there has been a number of points lost on studies and coming late. It is expected that all Lythians will make every endeavour to maintain our prestige in the coming years.

Before I conclude, I extend my warm and sincere thanks to the Staff Advisor office-bearers and girls who greatly lightened my task by their enthusiastic co-operation.

We trust that this co-operation will never fail and that Lythe House will always keep its colours flying.

L. Balasingham,
Captain.

Report of the Scowcroft House for the year 1960.

House Mistress	—	Miss T. Nadarajah
House Captain	—	Indrani Seenivasagam
Vice-Captain	—	Sivakamasundari
		Krishnapillai
Games Captain	—	Karunarangini
		Gunaratnam
Treasurer	—	Sarojadevi Thiraviam

In reviewing the record of 1960, I wish to say that our house did its best in full co-operation to keep up the standard that it had maintained during the past few years.

We did remarkably well in the Lower School Sports Meet by obtaining the first place. It has been a disappointment that we did not fare as much as we expected at the Upper School Sports Meet. Any way a few cups were won, for which credit goes to Sugunanjithan Eliyathamby who carried away the Discuss Throw Cup. Sivakumari Krishnapillai, Manohari Swaminathar and Vasanthi Ponniah were our outstanding athletes. Our members are in the school Netball teams and the P. T. squads.

Our girls have also shone in the field of studies. In fact during the past few years we have been taking the most number of points in studies.

An attempt was made to decrease the numbers of late comers, and this has been successful.

I would like to thank all members of our House who came forward to participate in all events that took place and also those who

gave a helping hand to make the year a successful one.

On behalf of the Scowcroftians I would like to extend my sincere thanks to Miss T. Nadarajah for the untiring help and encouragement she gave us.

Good luck and future successes.

Indrani Seenivasagam,
House Captain.

Report of the Junior Literary Association for the year 1960.

Staff Advisors—Miss L. Duraiappah
Miss C. Thambipillai
President— Shalini Thomas
Secretary— Rajini Rajaratnam.

It is with great pleasure that I submit the report of this association. Our Literary Association consists of all Form I classes. The meetings are held on Wednesdays. The programme usually consists of Spelling Bees, Do You Know Contests, Drama, Tamil Speeches and Elocution Contests.

Elocution— 1st Vasanthi Edward
2nd Nalini Nadarajah
3rd Shanthini Sivagnana-sundaram
Tamil Speech—1st Vallinayagie Chelliah
2nd Shanthini Sivagnana-sundaram
3rd Shalini Thomas.

I wish to thank the staff advisors, office-bearers and all the members of this association for co-operating with us to make this year a success.

Rajini Rajaratnam,
Secretary.

Report of the Junior Literary Association for the year 1960.

Staff Advisors—Miss C. Thambipillai
Miss P. Gunaratnam
President— Jehanara Cooke
Secretary— Yogamalar Winslow

It is with great pleasure that I submit the report of this association. Our Literary Association consists of all Form II classes. The meetings are held on Fridays. The programme usually consists of Spelling Bees, Do You Know Contests, Drama, Tamil Speeches, and Elocution Contests.

I wish to thank our staff advisors, office-bearers and all the members of this Association for co-operating with us to make this year a success.

Yogamalar Winslow,
Secretary.

Report of the Senior Literary Association for 1960

Staff Advisors — Miss. P. Ampalam
— Miss. S. Duraiappah
President — Thavamany Spencer
Vice-President — Lohini Sivasundaram
Secretary — Vasanthy Mills
Treasurer — Punetheswary Vadivelu.

In submitting the report of this association for the year 1960 I feel happy to record its steady progress and success under the efficient guidance of our staff advisors.

The meetings were held in English and in Tamil alternately. Our meetings were in the form of 'Do You Know' Contests, Spelling Contests, informal talks by students, Debates, Musical and Oratorical Contests.

I wish to congratulate the following winners of these competitions.

English Oratorical — 1st Manohari
Contest Thangarajah
2nd Thavamany
Spencer
Tamil Oratorical — 1st Manohari Ponniah
Contest 2nd Janaka
Cumarasamy
Music Competitions—1st Janaka
Cumarasamy
2nd Pushparanee
Nadarajah
Spelling Contest —S. S. C. Science.
"Do you know?" —S. S. C. 'C' Science.

One of the most interesting meetings was the talk given by Mr. Venthanar on the subject 'இலக்கியம்'. We are grateful to Miss. Navaratnasingham for her talk on

"Schools in America and England" and for showing us the coloured slides which were of educational value.

Our thanks are also due to Misses Samuel and Moses for helping us during the first term.

This year came to a grand finale with a 'going down' social for the S. S. C. students. This event will be remembered by us long after we leave school.

I conclude my report by thanking the committee members for the help they rendered to me this year.

Vasanthy Mills,
Secretary.

Report of the Science Union for the Year 1960

Staff Advisor — Miss R. Thurairajah
President — Miss R. Abdul Cader
Vice-President — Miss M. Sabaratnam
Secretary — Miss L. Balasingam
Travelling
Secretary — Miss R. Rajasingam
Treasurer — Miss S. Ramiah

I have great pleasure in submitting the report of the above union for the year 1960. The meetings are held once a fortnight and organised by the students themselves. The programme usually consists of debates, science quiz's and impromptu speeches.

This year we were fortunate to have Mr. Ramakrishnan to address our union on the subject "Animals in relation to man" I shall take this opportunity to thank Miss Navaratnasingam and Mr. A. A. Benedict who showed us some interesting and informative slides and films on "Life in the U. S." and "Web of Life" respectively.

Last, but by no means least, I must thank Miss R. Thurairajah for her invaluable help and guidance through all difficulties.

L. Balasingam,
Secretary.

Guide Report for the Year for 1960

Captain — Miss C. Nalliah
Lieutenants — Miss I. Abraham
Mrs. V. Krishnapillai
Secretary — Shanthini Chelliah
Treasurer — Selvakumari Selvadurai

Our Guide company consists of 52 guides and we meet on Wednesday evenings. During these meetings we learn new games and songs and go hiking. Unfortunately a number of public holidays and other activities prevented us from meeting regularly.

At the beginning of this year we had to bid farewell to Miss. Ponnambalam who had been our lieutenant for 3 years and our captain for 2 years. We thank her for her untiring effort in encouraging and increasing our knowledge of guiding.

We enjoyed the Guide Rally which was held on October 7th and are very proud of the fact that one of our ex-captains Miss. Navaratnasingam was appointed Browine Commissioner for the Northern Province.

In concluding I wish to express my thanks to the Captain, Lieutenants, Committee members and all guides for their assistance during the year.

Shanthini Chelliah,
Secretary.

Brownie Report

Brown Owl --- Miss P. Williams
Towny Owls — Misses P. R. Vyrarnuthu
T. Winslow

We the happy band of 35 Brownies gather together every Wednesday evening to learn, sing and play.

The aim of the pack is, 'Lend a hand and play the game.' We are divided into six groups. We learn cooking, First Aid etc. to obtain our badges.

This year we had a combined provincial rally with our sisters, The Guides. We enjoyed it very much. We look forward to a prosperous 1961.

Vasanthi Edwards,
Pack Leader.

Report of the Hostel Union for 1960.

Staff Advisor:—Miss R. Samuel
Jan.—March)
Miss L. Cumarasamy
(March—Dec.)

President:— Malathi Nadarajah
Vice-President:—Rajeswary Rajasingham
Secretary:— Malini Sabaratnam

In submitting this report I am very happy to say that this year has been a successful one.

This union enables the hostellites to meet together for some fun and frolic. We entertain ourselves by playing indoor games or having concerts occasionally. These reveal the talents of our girls. The girls look forward to these meetings on Saturday-night. This year we had the "Staff day" when the staff members entertained the students. It was indeed a great success and I wish to thank and congratulate them for it.

At the end of the first term we had to bid farewell to our staff advisor Miss Samuel, who for a long time had guided our Hostel Union successfully. We had a dinner followed by a variety entertainment. I must thank her for the wise counsel and the kind co-operation she gave us.

Before concluding this report it is my duty to thank Miss Cumarasamy our present staff advisor. Though she has been in the Union for a short period, she has shown keen interest in it and has given her constant guidance for its activities. I am certain that under her able guidance the Hostel Union will have a successful future. I will be failing in my duty if I do not thank the members and the committee of the Union, without whose undying enthusiasm this year would not have been a success.

Malini Sabaratnam,
Secretary.

Report of the Junior Y. W. C. A. for 1960

Staff Advisor	— Miss L. Duraiappah
President	— Ratnadevi Gunaratnam
Vice-President	— Pathmini Thambirajah (Jan.—June) Vinodini Mathiaparanam (July—Dec.)
Secretary	— Karunaranjini Gunaratnam
Treasurer	— Savithiri Storer

In submitting this report I am very glad to say that this year has been a successful one.

There are 50 members in our union and we meet once a fortnight on Thursday evenings. The meetings this year took the form of Bible study, sing songs and talks by our senior members and other speakers.

20 of our members attended the Methodist Youth Camp at Batticaloa, and one of our members has been selected to attend the Triennial Conference of the S.C.M. held in Pakistan.

Combined meetings with the S. C. M. of Jaffna Central College were held thrice this year. We had two socials during the first and second terms. We couldn't have our annual dinner during the third term owing to unavoidable circumstances.

We are very glad to say that we entertained Mrs. Ba Maung Chaing—Vice-President of the World Y. W. C. A. and Mrs. Soyza President of our Ceylon Y. W. C. A. We are grateful to them for their instructive talks.

In conclusion I would like to thank our staff advisor and the committee for their help which made this year a success.

Karunaranjini Gunaratnam,
Secretary.

Report of the Tower Club 1960

President	— Miss R. Navaratnasingam
Vice-President	— Miss. C. Veerakathipillai
Secretary	— Miss. S. Arulanandam
Treasurer	— Miss. B. Rajaratnam
Committee Member	— Miss P. Williams

The year 1960 has been a busy year and as a result we have not been able to meet as often as we would have liked to.

At the first meeting for the year, Miss M. Thambiah spoke to us on her experience at Geneva—at the Theological Seminary. At another meeting the Rev. D. K. Wilson led the worship.

We also made our usual contribution to the Womens' Centre Sale when we helped the Junior Y. W. C. A. to run a Sweet Stall.

At the end of the year we had the Annual Christmas treat for the patients at the Jaffna Civil Hospital when we went round the wards singing carols and distributing gifts.

I wish to take this opportunity to thank all those who helped me to carry out my work.

S. Arulanandam,
Secretary.

The Report of the Old Girls' Association (195)–60)

President	— Miss M. Thambiah
Vice-President	— Mrs. G. Gunanayagam „ P. Ratnananthan
Secretaries	— Mrs. A. E. Champion „ R. Amarasingham
Treasurer	— Miss A. Sinnathamby
Committee	— Mrs. T. Thambapillai „ K. Gunaratnam „ Ramalingam „ N. Sivagnanam „ J. S. Amarasingham „ P. W. Ariyaratnam „ W. N. S. Samuel Miss R. Thomas „ L. Cumarasamy

The annual reunion of the Old Girls' took place on the 18th of June. It was a half-day programme commencing with a praise-service led by Miss G. T. Vadivelu in the school hall.

This was followed by the business meeting when a vote of condolence was passed on the death of Mrs. Thangamma Ankitel, Mrs. Saratha Nagarajah, Mrs. Sethupillai Lovell, Mrs. Rajasooriar, and Miss Kulam Breckenridge. Then the minutes of the last meeting, the Annual report and the Treasurer's report

were read and confirmed. The office-bearers for the current year were then elected.

It was brought to the notice of the members that owing to an earlier error the school had celebrated its centenary in 1938 and in order to rectify this mistake the 125th anniversary was to be celebrated in 1961.

The Principal and Staff were hostesses at a Garden Party during which a game of Net-ball was played between the Staff and the Old Girls. This was followed by an address given by Mrs. R. Navaratnam. The meeting came to a close with a short entertainment.

Let me take this opportunity to thank the office-bearers for their help and co-operation and also express my sincere thanks and gratitude to all old girls who responded to our invitation and so helped to make the programme a success.

Mrs R. Amarasingham,
Secretary.

EXAMINATION RESULTS

J. S. C. (N. P. T. A.) December 1960

- *Nirmala Abraham (English)
- Chandraleela Alvapillai
- Indrani Ambalavanar
- Thilagawathy Arumugam
- *Nageswary Asaipillai (History)
- Lilanie Brainerd (English)
- Sarojinidevi Coomarasamy
- *Ratneswary Danforth
- *Indramalar Deivendran (Arithmetic,
G. Science II, Civics)
- Daphne Devaraj
- *Gowridevi Duraisamy (English, G. Sc. II,
History, Civics, General Science)
- *Mahendramani Erambu (English, General
Science II)
- Gangeswari Ganeshyar
- *Saitha Gnanaratnam (English)
- Mallika Kanagaratnam
- Vanithamany Kanagaratnam
- Selvamani Kanagasabai
- Mangayatkarsi Kandiah
- Nandini Kandiah
- Indrani Kansehapillai
- *Sitheswary Kumarakulasingam

- Meeneswary Marimuttu
- Santhi Muttiah
- Ranjithamalar Nadarajah
- Ranganayaki Namasiyam
- *Indra Navaratnarajah (General Science II)
- Sivanankai Pararajasingam
- *Rathie Ramiah (English)
- Pathmalosani Seenithamby
- Yogeswarie Selvadurai
- Kamalasanie Senathirajah
- Rajeswary Shanmugam
- *Ranjana Sinnadurai (Tamil)
- Visaladchi Sinnathamby
- *Renugadevi Sivasambo (Civics)
- Chandradevi Somasundaram
- *Indravananyakshi Somathilakam (English)
- *Yogeswarie Subramaniam
- Thameema Sultan
- Sivasothy Thambapillai
- Rohini Tharmalingam
- Thayaluxumy Thillaiyar

* Denotes First Division

Distinctions are given in brackets.

G. C. E. (Ordinary Level) Results December 1959

- Pushpadevi Chelliah
- Koushaliya Doultram
- Nalini Gnanapragasam
- Thaiyalnayaki Kandiah
- Ratnam Kandavanam
- Suseela Kirupainayagam
- Saroja Kirishnapillai
- Seetha Sundaram
- Jeyaverni Mylvaganampillai
- Maheswary Marimuthu
- Vimalambihai Nagaratnam
- Jeevaranjeetham Palaratnam
- Pakiyaleela Ramanathan
- Uma Ramanathan
- Nagula Ratnasingam
- Lakshumy Sathasivam
- Pushpamany Samuel
- Pathmajani Chelvanayagam
- Kamalavathy Soundarayah
- Seethalackumy Sittampalam
- Ganeswary Sivaguru
- Jepamany Spencer
- Thangaratnam Thambiah
- Manohari Thangarajah
- Aravintha Thirunavukarasu
- Sivarajeswary Vyravanathan
- Inpathavarane Williams

G. C. E. (Ordinary Level) Results

August 1960

Nageswari Arunasalam
Bagawathy Kanagaratnam
Jeyaverni Mailvaganampillai
Thilagawathy Nadarajah
Vijayaluxmi Nadarajah
Rathi Nalliah
Lalitha Navaratnarajah
Rajini Navaratnarajah
Kamalambikai Ponnambalam (Dist. in Chemistry)

Sivambigai Sabaratnam
Sivayogasundari Sinnathamby
Seethaluxumi Sittampalam
*Manohari Thangarajah (Dist. in Hinduism)
Aravinthadevi Thirunavukarasu
Vijayarani Thuraiappah
Sivarajeswary Vyravanathar
Inparatnam Arasaratnam
Naomi Cooke
Yogawathy Kandiah
Mankayakarasi Ponniah
Malini Sabaratnam
Punitheswari Selvadurai
Savithri Sundarampillai
Shobana Thambiayah
Saroja Thiraviam

Referred

Vengadeswari Marimuthu
Parameswary Narayanasamy
Nalini Gnanpragasam

H. S. C. Results — December 1959

Gunadevi Ayadurai	Pass
Yogeswary Ayadurai	Pass
Parameswary Kandiah	Pass
Ratneswary Packianathan	Pass
Kohilambal Sithamparapillai	Pass
Padmini Thambirajah	Pass
Karunadevi Ayadurai	Pass

Referred

Sugunaranjitham Eliathamby
Rasaledchumi Segarajasingam
Gnanaseeli Thambapillai
Parameswary Sinnappah

University Entrance — December 1959

Gunadevi Ayadurai
Yogeswary Ayadurai
Parameswary Kandiah
Ratneswary Packianathan

Kohilambal Sithamparapillai
Padmini Thambirajah
Karunadevi Ayadurai

MUSIC RESULTS

Trinity College — Practical

Senior — Vasanthi Pooranampillai — Pass.
Senior — Swandrine Walton — Merit.
Junior — Nirmala Moorthy — Honours
Junior — Lalitha Rajaratnam — Honours
Preparatory — Vasanthi Mills — Merit.
Preparatory — Nalini Nadarajah — Merit
Preparatory — Navenarane Thuraisingam — Honours.
First-Steps — Saitha Gnanaratnam
First-Steps — Chandra Everts — Merit
First-Steps — Vasanthi Edwards
Initial — Vimaladevi Gnanaratnam —
Initial — Jeyarane Abraham — Honours
Initial — Shanthi Edwards — Honours

Trinity College — Theoretical

Adv. Junior — Swandrine Walton — Pass.
Junior — Vasanthi Pooranampillai — Honours.
Junior — Manohari Swaminathan — Honours.
Preparatory — Chitra Thuraisingam — Honours.
First-Steps — Vasanthi Mills — Honours.
First-Steps — Arunthathi Saravanamuthu — Honours.
First-Steps — Florence Gunaratnam — Honours.
First-Steps — Chandra Everts — Honours.
First-Steps — Jeyarane Abraham — Honours.
First-Steps — Pushpanayaki Nesamanickam — Honours.

Radio Ceylon — Schools Programme

Tamil Reading & Singing Competition for Seniors.

1st Prize — Uma Ramalingam.

N. P. T. A. Singing Competition:

Seniors won by Vembadi.

Juniors 2nd Prize.

N. P. T. A. Carnatic Music (Vocal)

1st Prize — Navarasakulam Valarasan.

VALETE

Karuna Aiyadurai—Creedy

S. S. C. December —1955

Vice-Captain Creedy House —1957

H. S. C. Union President—1959

Y. W. C. A. Treasurer—1958

H. S. C. Union Asst. Secy. 1st Term
—1958

Entrance Examination— Medical College
—1959.

Meenalogini Anandan —Hornby

S. S. C. December —1958.

Sarasaranee Arumugam —Creedy

Member of the School Athletic team

Member of the ' Spelling Bee ' Team
—1959.

Gunadevi Aiyadurai—Creedy

S. S. C. Dec.—1957

U. E. Examination —1959

H. S. C. Examination—1959.

Yogeswari Aiyadurai —Lythe

S. S. C. Dec —1957

U. E. Examination —1959

H. S. C. Examination—1959.

Jeyaranee Charles—Hornby

Character in " Little Women "—1959

G. C. E. Advanced Level—1959.

Sherina Cooke—Creedy

G. C. E. July—1958

Member of the School Choir—1958-59

Member of the Debating Team—1959

Member of the Athletic Team—1958-59

Character in "Little Women"—1959.

Naomi Cooke—Creedy

S. S. C. Dec.—1959

Member of the School Choir—1958-59

Vice-President—Y.W.C.A.—1960

Character in " Little Women " and
Manamae " Mayangathe ".

Vijayarane Duraiappah—Scowcroft

S. S. C. August—1958

Member of the Athletic team.

Thevamany Rajaratnam—Scowcroft

S. S. C. Dec.—1956

Member of the School Prefect Board
—1958.

Naguladevi Ratnasingam—Lythe

S. S. C. Dec.—1958

School Games Captain—1958

Member of the School Choir—1957-59

Member of the Athletic Team

House Captain—1959

Member of the P. T. Squad.

Kamala Ratnasingam - Lythe

House Captain—1959

S. S. C. Dec.—1957

Member of the P. T. Squad 1957-59

Vice-Captain, Lythe House—1958

Member of the School Choir.

Lalitha Somasundaram —Hornby

S. S. C. Dec.—1957

House Captain—1959

H. S. C. Union Vice-President

(IInd term)—1959

Member of the P. T. Squad and

Net Ball Team

Training College, Entrance Examination—1960

Sivayogawathy Sivapragasam—Creedy

G. C. E. Dec.—1958

Member of the P. T. Squad 1957-59

Member of the School Net Ball Team.

Gnaneswary Sivaguru - Creedy

S. S. C. Dec.—1958

Member of the P. T. Squad.

Indrani Kanagasingam—Hornby

Hostel Union President—1958

Hornby House Assistant Games Captain
—1958

Head Girl—1959 Jan. to July.

Navamalar Kanagaratnam—Hornby

H. S. C. Union Treasurer—1958

Entrance Examination—Medical College
—1958.

Sundareswary Kandiah—Hornby
President—Senior Tamil Literary Society
—1958.

G. C. E. Dec.—1958.

Thiyanadevi Krishnasamy—Lythe
House Captain—1959 July to Dec.
Member of the School Prefects Board—
1959

Member of the P. T. Squad—1957-59.

Parameswary Kandiah—Creedy

S. S. C. Dec.—1957

U. E. & H. S. C. Examination—1959

Hostel Prefect—1959.

Nagamalar Murugupillai—Lythe
Entrance Palaly Training College.

Jeyavanitha Muttukumaru—Creedy
Medical College—Apothecaries Course
—1960.

Selvadevi Nallamanickam—Scowcroft
Secretary H. S. C. Union II & IIIrd
term—1958
School Prefect 1957.

Sheamala Nadarajah—Creedy
S. S. C. Dec.—1958
Gold Medalist for best Barathanatya
item 1958.

Ratneswary Packianathan—Creedy
S. S. C. Dec.—1957
U. E. & H. S. C. Examination—1959
Tamil General Prize—1959.

Kohilambal Sithamparapillai—Scowcroft
S. S. C.—Dec. 1956
U. E. and H. S. C. Examination—1959

President—Tamil Literary Association
—1956.

Jayathambikai Subramaniam—Hornby
School Prefect—1957
Member of the School Debating Team
Senior Music Competition (N. P. T. A.)
1st place—1957-58
Vice-Captain Hornby House—1958
Member of the School Choir
School Games Captain—1959
Character in “Manamae Mayangathe”.

Pathmini Thambirajah—Creedy
House Games Captain—1956
House Captain—1957
S. S. C.—Dec. 1957
Member of the School Choir
Member of the P. T. Squad
Junior & Inter-Athletic Champion—1957
Net-ball Team
President—Y. W. C. A.—1959
U. E. & H. S. C. Examination—Dec.
1959.

Navarasakulam Valarasan—Scowcroft
S. S. C.—Dec. 1958
Member of the School Choir
Junior N. P. T. A. Individual Competi-
tion—1957-58
Senior N. P. T. A. Individual Competi-
tion—1960
Gold Medalist for Carnatic Music—
1958.

Mercy Waugh—Hornby
S. S. C.—Dec. 1958.

'BLEST BE THE TIE THAT BINDS'

- Miss A. Sangarapillai—Mr. Selvasamy
„ Anandaluxmy Thalayasingam—Mr. Ambalavanar
„ Jeyamany Nadarajah—Mr. Shanmuganathan
„ Kamala Kandiah—Mr. Dharmalingam
„ Kohilambal Ramasamy—Dr. Varatharajan
„ Kanagambikai Kanagasabai—Mr. Sathasivam
„ Meenalogini Anandan—Mr. Amirthalingam
„ Manie Spencer—Mr. Rajasenan
„ Rajeswary Arunachalam—Mr. Pathmanathan
„ Sathiamalar Satcunan—Mr. Thirunavukarasu
„ Savithiridevi Kanaganayagam—Dr. Balasubramaniam
„ Thirumalar Arulambalam—Mr. Selvasingham
„ Thaneswary Sellanather—Mr. Sinnarajah
„ Vimala Veerasingam—Mr. Krishnapillai
„ Vimala Nadarajah—Mr. Manickavasagar
„ Rathimathy Sinnappu—Mr. Selvaratnam
„ Rasamany Samuel—Rajanayagam

Engaged to be Married:—

- Miss N. Cooke—Mr. Aruliah
„ C. K. Moses—Mr. Paramanantham
„ T. Nadarajah—Mr. Mahalingam
„ B. Rajaratnam—Mr. Kulendran
„ I. Rajaratnam—Mr. Jeevanayagam
„ P. Vyrarnuthu—Mr. Paramanantham
„ T. Winslow—Mr. Sathananthan.

SCHOOL CALENDAR 1960..

IST TERM.

- 18-1-60 School re-opens—90 new admissions
 10-2-60 Election of Prefects and Head Girls
 15-2-60 Investiture ceremony. Badges distributed to school council members and the monitresses including the Lower School Head Girl.
 5-3-60 N. P. T. A. oratorial & singing contests semi-finals.
 11-3-60 Lower School sports meet:—Chief Guest Dr. K. Kanagaratnam.
 12-3-60 N. P. T. A. — P. T. competition, semi-finals, 3 squads—Under 19's, Under 16's, and Under 13's sent up. Under 19's and under 13's get first places. Hoover Domestic Appliances:—Demonstration and film show at Vembadi, under the auspices of Y. W. C. A. Jaffna.
 Central and Vembadi S. C. M. Social at Perceival Hall at 4 p. m.
 N. P. T. A. semi-finals singing—Our girls selected for all divisions.
 23-3-60 Mr. Shanmuganathan of Lever Brother speaks on—"Dental Care" upper school assembly.
 24-3-60 Upper School goes to see "Manimekalai" at the Rani Theatre.
 2-4-60 P. T. display Finals.
 5-4-60 Hostel Union Dinner.
 6-4-60 Staff farewell picnic to Miss Samuel
 8-4-60 School closes—1st Term 1960.

IIND TERM.

- 16-5-60 School reopens.
 31-5-60 Rev. Fred de Silva—Chairman of the Methodist Church Visits School.
 3-6-60 Senior Venba Contest—Radio Ceylon—Uma Ramalingam gets 1st place.
 N. P. T. A. competition singing Group singing Senior—1st place Group singing Junior—2nd place Individual singing N. Valarasan 1st place

Individual singing J. Subramaniam 3rd place

Elocution Senior English L. Chin-niah 2nd place

18-6-60 Spelling Bee contest—Radio Ceylon O. G. Association Re-Union held at Vembadi

25-6-60 Vembadi Sports Day. Dr. H. W. Thambiah, Patron.

27-6-60 Dr. A. V. A. Vethanayagam speaks to the Teachers' Guild on "Psychosomatic medicine."

28-6-60 Methodist Thank—offering day.

29-6-60 Methodist Festival Holiday

1-7-60 Venba Contest—Radio Ceylon.

22-7-60 Inter-School Sports meet—Vembadi is second and gets the Relay Cup.

25-7-60 H. S. C. and S. S. C. Application Tests begin.

27-7-60 Miss P. Param's Arrangetum.

4-8-60 6-8-60. "Maname Mayangathe"—3 shows at the Town Hall, Jaffna.

12-8-60 School closes for the 2nd Term. H. S. C. students and teachers leave on an Excursion.

IIIRD TERM

5-9-60 School re-opens.

15-9-60 H. S. C. Union Annual Dinner.

7-10-60 Brownie Revels and Guide Rally held at the Old Park.

8-10-60 Universal Children's Day celebration.

31-10-60 Scripture scholarship Examination.

6-11-60 Mrs. Ba Maung Chain speaks to the Junior and Senior Y. M. C. A. at Vembadi.

23-11-60 St. Peter's Sunday School—Christmas Social.

26-11-60 The Annual Festival of carol singing held at the Jaffna Town Hall.

28-11-60 H. S. C. and U. E. Examination commences.

1-12-60 School closes for the 3rd Term.

